

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende

No. 500

De Zilvermijn in Colorado.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

DE ZILVERMIJN IN COLORADO

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een „boom” aan de Beurs.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In de laatste helft van de week hadden er zonderlinge geruchten de ronde gedaan in de City van Londen.

Er werd op geheimzinnige wijze gefluisterd door bankdirecteuren, administrateurs van groote ondernemingen, boekhouders, chefs de bureau, kassiers en bankklerken.

Als het ware plotseling was er een nieuwe maatschappij in het leven geroepen, die den weidschen naam droeg van „Maatschappij tot ontginning van de zilvermijnen te Fort Collins, Colorado.”

Zij had haar zetel op de derde verdieping van een reusachtig gebouw in de buurt van de St. Paul Cathedraal, dat wil dus zeggen in het hartje van de City en een personeel van 20 koppen.

Er waren lieden, die het hoofd schudden en mompelden, dat er ten huidigen dage wel wat al te veel maatschappijen als paddestoelen uit den grond opschoten, maar over het algemeen

werden zij in het gezicht uitgelachen, want de „Colorado Maatschappij”, zooals zij reeds den dag na haar oprichting bij afkorting werd genoemd, moest een zeer soliede onderneming zijn, dat kon geen oogenblik in twijfel worden getrokken.

Zij was behoorlijk geregistreerd, mannen van naam hadden zitting in den Raad van Beheer, het werkkapitaal bedroeg ettelijke millioenen, de zilvermijn daarginds scheen wel schier onuitputtelijk.

Ternauwernood waren dan ook de aandelen aan de markt gebracht, of liethebbers deden zich voor, die wilden koopen en — wat maar zelden geschiedt — binnen een etmaal stonden die aandelen reeds ver boven pari en vocht men er letterlijk om — nog wel niet op de Beurs, maar kenners van den toestand begrepen wel, dat het niet lang zou duren, of ook daar zou men de aandelen in de zilvermijn van Fort Collins grif nemen.

En dit alles was des te zonderling, omdat het duidelijk in het oog sprong van den aanvang af, dat de kleine belegger een weinig huiverig was, om zijn geld in deze nieuwe papieren te steken.

De kleine kapitalisten en de eenvoudige lieden, die een klein spaarduitje terzijde hadden weten te leggen, waren door bittere ervaringen van den laatsten tijd een weinig voorzichtiger geworden.

Maar toen zij bemerkten, dat de aandelen in de mijn als het ware wegvlogen en binnen 24 uur reeds bijna het dubbele van hun nominale waarde golden — hetgeen nog nimmer was voorgekomen, zelfs niet in de tijden van de meest woeste speculatie in Amerikaansche petroleum — toen begrepen ook die eenvoudigen van geest, die voorzichtigen, die kleine luiden, dat zij met vol vertrouwen hun geld konden steken in een onderneming, die zonder eenigen twijfel reusachtige winsten zou opleveren.

Vele dagbladen bevatten artikelen, waarin de nieuwe onderneming warm werd aangeprezen en de financieele redacteuren van een aantal persorganen zeiden hunne meeningen over de nieuwe mijnmaatschappij.

Nu is het een feit, dat dergelijke beschouwingen slechts naar waarde geschat kunnen worden door insiders, door schrandere lieden, die in staat zijn, tusschen de regels te lezen en die meer op den geest, op den inhoud, dan wel op den vorm van een artikel letten.

De kleine belegger leest ze maar zelden — en dan nog slecht.

Voor den ingewijde was het duidelijk, dat die financieele redacteuren zich voorloopig nog een weinig afzijdig hielden en hunne meening bleek niet onverdeeld gunstig.

Zij ontrieden niet bepaald, om de nieuwe papieren te koopen — zij gaven alléén maar in overweging, nog wat geduld te oefenen, de kat eens uit den boom te zien.

En toch scheen niets zoo hecht, zoo vertrouwwekkend als deze nieuwe maatschappij!

Dat was ook de meening van Charles Brand, die, achterover in zijn stoel leunend en langzaam een zacht ei pellend, de oogen gericht hield op een nummer van de „Daily Mail”, dat naast zijn ontbijtbord schuins was opgezet tegen den broodrooster.

Hij knikte herhaaldelijk goedkeurend met het hoofd, bemerkte toen, dat zijn zacht eitje zijn vingers dreigde te besmeuren, greep onmiddellijk krachtdadig in, door het ei in zijn mond te laten verdwijnen, en mompelde, bijna onverstaanbaar door deze plotselinge verstopping:

— Dat lijkt mij wel wat! Wat denk jij er van, Edward?

De vraag was gericht tot John Raffles, die tegenover hem zat, en met zijn gespierde, witte vingers bezig was, een perzik van het donzen velletje te ontdoen.

Raffles richtte even zijn doordringende, grijze oogen op Brand, en zeide bedaard:

— Misschien zou ik de bedoeling van je vraag beter begrijpen, als ik haar verstond. En ik zou haar stellig beter verstaan, als je eerst je mond leeg at!

Brand worstelde eenige oogenblikken met het zachte ei, en zeide toen half lachend:

— Neem mij niet kwalijk! Het pleit is al beslecht — het ei heeft het onderspit moeten delven. Ik merkte op, dat het mij wel wat lijkt!

— Je sloeg het tenminste gulzig genoeg naar binnen!

— Een oogenblikje! Ik spreek nu over iets anders — ik praat over de nieuwe maatschappij!

— Ik ben er nog steeds niet! Je kunt moeilijk van me verlangen, dat ik dwars door een blad van tien pagina's kan heen zien! Over welke maatschappij spreek je?

— Ik heb het over de „Maatschappij tot ontginning van de zilvermijnen te Fort Collins, Colorado.” Wat dunk je — zou ik er niet een honderdduizend pond van je kapitaal in beleggen?

— Je zult mij een genoeg doen, door er geen shilling in te beleggen!

— Waarom niet? Geloof je niet dat die onderneming veilig is?

— Voorloopig geloof ik, dat wij verstandig zullen doen, de zaken eerst eens aan te zien! Ik heb er leergeld voor betaald, om een weinig wantrouwend te staan tegenover zilvermijnen, vooral die in Colorado!

— Maar is dat niet wat overdreven, Edward? De rapporten van de prospectors luiden zeer gunstig!

— Oh, een prospector is ook maar een mensch, en dus feilbaar!

— Maar er is zilver gevonden!

— Ik ontken het niet! Maar staat er in het rapport ook op welke diepte?

— Op een diepte die varieert tusschen tien voet en 70 meter!

— Daar heb je het al — dat is nogal onzeker! Hoeveel van het zilver ligt er op een diepte van tien voet, en is dus gemakkelijk aan den dag te brengen — en hoeveel van den voorraad zou van een onmogelijke diepte van 70 meter omhoog moeten worden gebracht?

— De prospectors verzekeren — — —

— Zij kunnen verzekeren wat zij willen — ik zal liever nog maar wat wachten! Die aandelen zijn mij wel wat al te snel in waarde gezegen, zonder merkbare reden, want er is in de eerste dagen hoegenaamd geen vraag naar geweest.

— Pardon dat ik je moet tegenspreken, ze zijn bij honderden gekocht!

— Zeker — maar door vrienden en stroo-
mannen van Philipp Daring, den ondernemer van de zaak, den directeur van de maatschappij! Het is een klein kunstje, en dat alleen maar wordt toegepast bij het pousseeren van ondernemingen, die zulk een steuntje wel noodig hebben, bij gebrek aan innerlijke kracht!

— Ik geloof dat je te zwartgallig bent! De dagbladen — — —

— Praat mij om 's hemelswil niet van de bladen! Wat zeide die Fransche politicus ook al weer? „Een krant — dat is een mijnheer!” zeide hij, en de man had gelijk! Ik heb menigmaal achter de schermen kunnen zien — en zelfs de allergrootste bladen zijn niet onbevooroordeeld, en kunnen dat ook onmogelijk zijn! Het zijn handelsondernemingen, zooals margarinefabrieken en boksmatches het zijn en zij verschillen daarvan slechts uiterlijk. Wanneer een blad er voordeel in ziet, deze of gene nieuwe onderneming aan te bevelen — wel, dan doet het dat ook! Maar als je diezelfde bladen goed gelezen hebt, dan zul je toch ook de artikelen van de financieele redacteers niet hebben overgeslagen, en die laten een heel anderen toon hooren, voor wie weet te lezen!

Brand zweeg een oogenblik, en hernam toen:

— Dan zal ik je raad maar volgen en voorloopig maar eens afwachten, hoe het met die nieuwe onderneming loopt!

— Dat zou ik je tenminste sterk aanraden!

Wacht maar eens eerst een aandeelhoudersvergadering af en handel daarna! Op dergelijke vergaderingen komt meestal de aap uit de mouw. Dan moeten de dividenden uitgekeerd worden en als die er den eersten den besten keer al niet zijn — dan begint men de zaak te wantrouwen, dan wordt er een onderzoek ingesteld, dan wil men wel eens gaarne weten of de prospectors wel bevoegd — en volmaakt onomkoopbaar zijn en heel vaak barst dan de bom reeds! Ik voeg er aan toe, dat het menigmaal reeds veel eerder gebeurd! Zilvermijnen, ik weet het bij ondervinding, zijn gevaarlijke dingen — de goede niet te na gesproken, maar die moeten dan ook werkelijk heel goed zijn! Een zilvermijn kan allerlei verrassingen baren — drie jaren, tien jaren — 20 misschien produceert zij een grooten voorraad zilver van uitmuntende hoedanigheid — en voor iemand er op verdacht kon zijn blijkt zij te zijn uitgeput, of zij levert zilver op dat de kosten van het delven niet eens waard is. Verstandige exploitanten houden er dan maar dadelijk mee op en zoeken een betrekking als bioscoopportier — maar de domooren en ook de bedriegers gaan rustig door, houden hun mond, lanceeren berichten over een buitensporige productie, de vondst van een nieuwen ader, drijven de aandelen geweldig op, voor het laatst en gaan met den buit strijken voor, wat de Duitschers noemen de groote „Kladderadatsch” komt!

Raffles was opgestaan, na zijn vingers gereinigd te hebben in de met water gevulde, fijn geslepen kom van blauw kristal naast zijn bord, liep een paar malen heen en weer en bleef staan voor het raam, dat op den tuin uitzag, waar thans alles in weelderige groeikracht tierde en geurde.

Dan keerde hij zich met een ruk om en zeide:

— Die onderneming boezemt mij belang in — des te meer, naarmate ik haar wantrouw! Wij zullen eens een bezoek gaan brengen op het kantoor van de maatschappij en inlichtingen inwinnen.

— En geloof je, als je het werkelijk bij het rechte einde hadt en het was inderdaad een zwendelmaatschappij; dat men je dan zou inlichten?

— Ik ben geen dwaas, Brand! Dat geloof ik natuurlijk niet. Men zal mij rapporten over-

leggen, verslagen, attesten — wat weet ik! Berekeningen van de opbrengst, oordeelvellingen van deskundigen — en daaruit zal ik wel mijn conclusies kunnen maken, denk ik!

— Neem mij niet kwalijk, Raffles — maar dat betwijfel ik toch! De menschen worden verstandig, zij worden bovendien wantrouwend en als die mijnmaatschappij werkelijk bedrog op het oog heeft, dan kun je er van op aan, dat al die rapporten en die attesten slechts een geest van optimisme en goed vertrouwen zullen ademen!

— Wij zullen wel zien! hernam Raffles glimlachend. Ik ben daar niet zoo zeker van. Heb je lust om nu eens mee te gaan?

— Dat spreekt vanzelf! Ik ben dadelijk tot je dienst.

Ook Brand was opgesprongen en de beide vrienden verlieten de kleine eetzaal en gingen naar de vestibule, waar de oude, grijze Gaston, de kamerbediende van Raffles, kwam aanloopen zoo gauw zijn stijve beenen hem konden dragen, om hen aan hoed en wandelstok te helpen.

Het was een schoone dag en zoo warm, dat zij hun overjassen niet behoefden.

Zij maakten dan ook geen gebruik van een of ander voertuig, maar wandelden naar de City, door de drukke straten en stonden een uur later stil voor het machtige kantoorgebouw, waarin zich de zetel van de nieuwe maatschappij bevond.

Zij maakten gebruik van de lift en toen zij er uitstapten kwam hun aanstonds een groom tegemoet, die hen naar hun wenschen vroeg.

— Is mijnheer Daring te spreken? vroeg Raffles.

— Persoonlijk mijnheer? vroeg de knaap, op een toon, alsof de bezoeker iets zeer onbehoorlijks gevraagd had.

— Als het kan persoonlijk! hernam Raffles glimlachend. Hier is mijn kaartje, ik ben Lord William Aberdeen.

De naam en de titel schenen toch wel eenigen indruk op den jeugdigen beambte te maken, want hij veranderde van toon en zeide:

— Ik zal het in ieder geval gaan vragen, Mylord! Wees zoo goed mij te volgen!

En hij geleidde de beide bezoekers naar een soort van wachtkamer, zeer fraai gemeubeld en blijkbaar uit een onbekrompen beurs.

Die kamer grensde aan het groote kantoor, voor de klerken bestemd en door een breeden

glaswand heen, welke de beide vertrekken scheidde, kon men dat geheele kantoor overzien en zich vermeien in den aanblik van een twintigtal schrijvende, cijferende en typende jongelieden, voor het meerendeel tot het mannelijk geslacht behoorend.

Men kon van de wachtkamer uit ook de deur zien, die toegang scheen te geven tot het particuliere kantoor van Philipp Daring, welke deur nu en dan openging, om doorgang te verleen aan een af ander lid van het personeel.

Echter had de wachtkamer ook langs een anderen weg dan door het kantoor der klerken heen gemeenschap met de spreekkamer van den directeur.

Toen de groom was vertrokken keek Raffles eens in het kantoor rond en vestigde toen zijn blikken op een jongen man, zeker niet veel ouder dan 22 of 23 jaar, die aan een der voorste lessenaars zat, in zijn arbeid verdiept.

Hij keek even naar hem, een weinig verbaasd en zeide toen op zachten toon tot Brand:

— Kijk eens naar dat jongemensch — neen, dien knaap met dat volle, blonde haar en die lichtbruine oogen!

— In dat lichtblauwe pak?

— Ja juist! Herken je hem niet? Weet je niet wie hij is?

Brand keek een weinig scherper toe en zeide toen op een toon van verbazing:

— Ik denk niet dat hij het kan zijn, maar in ieder geval lijkt hij sprekend op Alfred Shelly, die het vorige jaar slag was van de Oxford ploeg, die den wedstrijd tegen Cambridge won en aan wien die overwinning voor een groot gedeelte was toegeschreven!

— Hij lijkt er niet alleen veel op, Brand — maar hij is het stellig!

— Maar dat is toch niet waarschijnlijk! Shelly is toch student! Hoe zou hij nu hier kunnen zitten?

Raffles haalde even de schouders op en antwoordde:

— Weet jij welke veranderingen er in zijn leven kunnen hebben plaats gehad? De studie van het recht is tegenwoordig zeer kostbaar — en hij kan wel arm zijn geworden! Hoe het zij — hij is het en hij is nu klerk bij Philipp Daring, dat is even zeker!

De jonge man met de lichtbruine oogen keek

juist op dat oogenblik op en heel even ontmoetten zijn groote, heldere bruine oogen die van Raffles.

Die oogen schitterden in een knap, maar wat bleek gezicht en de volgende seconde waren zij al weer afgewend.

Hij keek even op zijn horloge, zag om zich heen, stond toen op, verliet zijn lessenaar, keerde weer terug om er eenige papieren af te nemen en ging toen het kantoor uit, door een tweede deur.

Naar het scheen werd hij een oogenblik teruggeroepen door een man met grijs haar, een rooden neus en een vervaarlijke bril daarop, die er uitzag als een kassier of een chef de bureau.

De jonge man zei iets terug, liet de papieren zien en ging toen haastig heen.

Een paar minuten later kwam de groom terug en verzocht de bezoekers hem naar het kantoor van mijnheer Daring te volgen, die zich bereid had verklaard, Mylord persoonlijk te woord te staan — waarschijnlijk bij wijze van gunst, naar het gelaat van den jeugdigen boodschapper te oordeelen.

Raffles en Brand volgden hem en zij liepen over den dikken looper in een breede gang, toen zij bijna, in het midden van die gang, daar waar een dwarsgang er op uitliep, ondersteboven werden geloopt door den jongen man met de bruine oogen, die overhaast afscheid scheen te nemen van een mooi jong meisje, dat een hevige kleur kreeg, toen zij de bezoekers zoo plotseling zag voorbijgaan.

Toen de beide jongelieden zoo haastig uit elkander waren gestoven vroeg Raffles glimlachend aan den groom:

— Dat mooie meisje is zeker iemand van het personeel?

— Neen, Mylord — dat is miss May, de dochter van den patroon!

Raffles wendde zich glimlachend tot Brand en zeide fluisterend:

— Zoo'n bedrieger! Dan moest hij haar zeker die gewichtige papieren toonen, welke hij van zijn lessenaar medenam!

Een paar seconden later opende de groom de deur van een weelderig gemeubeld vertrek en Raffles en Brand stonden tegenover Philipp Daring.

Dubec-Sigaretten

zijn de heerlijkste Sigaretten,
welke bestaan.

Hoofdstuk II,

Philipp Daring!

Daring was achter een zeer groot schrijfbureau gezeten en had zoeven nog gesproken met een man van omstreeks 40 jaar, ofschoon zijn haar reeds zeer sterk begon te dunnen, naar de laatste mode gekleed en met een smal gezicht, waarin twee donkere oogen gloeiden.

Hij had bij het binnenkomen van Raffles en Brand een kleine buiging gemaakt, zijn hoed en stok gegrepen en verliet nu het vertrek.

— Dat was mijn compagnon, Cédric Durham! zeide Daring, terwijl hij een paar stappen op Raffles toekwam. Hij had wat haast — ik denk ook wel niet dat zijn aanwezigheid volstrekt noodzakelijk was, nietwaar?

— Niet in het minst, mijnheer Daring, antwoordde Raffles, terwijl hij den bankier in het gelaat zag.

Het was een breed, opgezet gezicht, met sterk geprononceerde wallen onder de oogen, die beschut werden door borstelige wenkbrauwen, een kleinen knevel, kort geknipt volgens de heerschende mode en voor een man van zijn leeftijd — hij was zeker 55 jaar — zeldzaam fraaie goed onderhouden tanden.

Die vormden overigens zijn eenige schoonheid, want het was geen aangenaam gezicht, dat van Philipp Daring, dat moest gezegd worden — en toch merkte Raffles aanstonds de gelijkenis op

tusschen het mooie meisje dat hij zoeven gedurende een paar seconden gezien had en dezen man.

Raffles had zijn onderzoek in enkele tellen beëindigd en begon:

— Ik weet niet zeker of zelfs uw aanwezigheid wel volstrekt vereischt is, mijnheer Daring! Maar omdat ik half en half voornemens was, een zeer groot bedrag in uw onderneming te steken, vond ik het wel de moeite waard, mij eerst eens een weinig op de hoogte te gaan stellen! Het is waar, men verzekert op de beurs niets dan goeds van de maatschappij — maar toch — ik ben nu eenmaal een voorzichtig man en als men een kwart millioen pond aandeelen in een zaak wil koopen — — —

Daring deed een stap terug en keek Raffles met groote oogen aan, zoozeer had de buitengewone hoogte van het bedrag hem verrast — en toch was hij gewend, met zeer groote bedragen om te gaan!

— Een kwart millioen, Mylord? herhaalde hij langzaam. Dat is zeer veel! Weet gij wel — dat er in het geheel niet meer dan een half millioen is uitgegeven!

— Waarom vergroot gij uw aandeelenkapitaal dan niet? vroeg Raffles glimlachend.

— Oh, dat zal spoedig genoeg moeten geschieden! hernam Daring haastig. Er is zulk een groote vraag naar onze aandeelen, dat er zelfs bij benadering niet aan de vraag te voldoen is! Wat de veiligheid der belegging betreft — ik geloof te mogen zeggen, dat gij moeilijk iets beters zoudt kunnen uitkiezen!

Hij had op een electrischen knop gedrukt, een klerk kwam binnen en hij beval op korten toon:

— De laatste rapporten, Shelly!

Brand keek bij het hooren van den naam op.

Hij zag den klerk eens wat beter aan — het was de jonge man met de lichtbruine oogen en Raffles had zich dus niet vergist — het was inderdaad de voormalige student, die nog pas een jaar geleden als roeier in de boot van de Oxfordploeg zijn collega's aan de overwinning had geholpen.

De jonge man wierp een vluchtigen blik op Raffles en Brand en ging weder heen zonder een woord te zeggen.

Daring was naar zijn schrijfbureau gegaan, nam er wat bedrukte papieren af en stak ze Raffles toe met de woorden:

— Dit is een prospectus en hier aan de achterzijde zijn de rapporten van onze prospectors afgedrukt. Gij kunt daaruit lezen dat de vooruitzichten uiterst gunstig zijn. Er wordt trouwens reeds nu gerekend op een dividend van niet minder dan 40 %!

— Na de afschrijvingen?

— Na zeer ruime afschrijvingen!

— Dat is inderdaad zeer veel, zeide Raffles, terwijl hij de prospectus vluchtig doorlas. Ik heb echter ook de financieele rubrieken van de groote bladen gelezen, mijnheer Daring, en — — —

De bankier haalde met een ongeduldig gebaar de breede schouders op en zeide op knorrigen toon:

— Op wat de heeren van de kranten schrijven kunt gij toch bezwaarlijk staat maken. Zij draaien met alle winden mee en maar al te dikwijls schrijven zij alleen in hun eigen belang. Het is in dit geval niets dan jalouzie — mijn onderneming gaat hun te goed naar den zin! Ik moet u echter zeggen Mylord, dat ik vrees, dat gij niet zoo spoedig voor een kwart millioen aandeelen zult kunnen koopen! De papieren worden thans reeds stevig vastgehouden — en daarenboven — voor zulk een bedrag is er op het oogenblik stellig niet meer aan de vrije markt. Gij zoudt ze slechts bij kleine posten tegelijk hier en daar kunnen opkopen.

— Zulk een aankoop in het groot zou natuurlijk de papieren dadelijk nog verder opjagen? vroeg Raffles glimlachend.

Daring vertrok grijnslachend den mond, toen hij zeide:

— Mylord is toch zeker een te goed zakenman, om dat niet zelf te weten! De effecten zouden even zoo snel oploopen, als zij zouden dalen, wanneer de bezitters snel gingen uitverkoopen! Maar daartoe zal het niet zoo spoedig komen, dat verzeker ik u!

— Gij denkt dus dat de mijn haar plicht zal doen?

— En meer dan dat!

— Dan ben ik besloten, mijnheer Daring! Gij vergunt mij zeker wel deze papieren mede te nemen?

— Dat spreekt toch immers vanzelf! Stil — daar is de klerk terug met de pas ontvangen rapporten uit Fort Collins! Zie ze maar in, wanneer gij wilt!

Daring had Shelly de gehektografeerde vellen afgenomen en stak er een aan Raffles en een aan Brand toe.

Raffles wierp er slechts een snellen blik in, vouwde toen het papier toe, liet het in zijn zak glijden en zeide glimlachend:

— Ik denk wel dat alles in orde zal zijn! mijnheer Daring — wij houden u niet langer op!

Hij had Brand een wenk gegeven, de twee mannen bogen voor Daring, die alweder op een electrischen schelknop gedrukt had en de groom wachtte hen buiten de deur op en bracht hen weder naar de liftkooi.

De jongen verwijderde zich, blij met zijn fooi en Raffles en Brand stonden te wachten tot de lift op hunne etage zou zijn, toen zij eensklaps dicht in hun nabijheid een driftige, vrouwelijke stem hoorden zeggen:

— Maar ik heb uw geleide volstrekt niet noodig, mijnheer Durham! Gij gelooft toch zeker niet dat ik een klein kind ben, dat niet alleen op straat kan gaan?

— Mijn gezelschap is u dus zoo onwelgevallig? klonk een mannenstem, waarin men ingehouden drift en ook hartstocht hoorde.

— Ik ben er tenminste niet zoozeer op gesteld, dat ik mij diep ongelukkig zou gevoelen als ge mij alleen liet gaan! Waarom wendt gij u niet liever tot een van de vele dames aan wie gij tot dusverre het hof hebt gemaakt, mijnheer Durham?

— Dat weet je heel goed, May! Je weet wel dat ik jou liefheb en dat die anderen niets meer voor mij beteekenen! Toe, laat mij je vergezellen!

— Neen mijnheer Durham! Ik blijf bij wat ik gezegd heb — ik wil alleen gaan! Gij zult wel te werken hebben, als compagnon van mijn vader!

— Ik heb thans niets te doen! bromde Durham. En je vergist je als je denkt, dat ik mij met een kluitje in het riet laat sturen!

De stem van het jonge meisje klonk spottend en ook verachtelijk, toen zij zei:

— Dreigementen? Denkt gij daarmee uw doel beter te bereiken? Daarin vergist gij u toch deerlijk! Uw vleierijen hebben geen indruk op mij kunnen maken — en uw bedreigingen zullen niet slagen, waar uw laffe complimentjes gefaald hebben!

Met sidderende stem hernam de man:

— Ik dreig niet, May! Maar ik kan het denk-

beeld niet verdragen, dat je me zoudt afwijzen! Vroeger was dat toch anders — — —

— Wat moet dat beteekenen? vroeg May ijskoud. Wilt ge daarmee soms zeggen, dat ik u ooit heb aangemoedigd? Pas op, mijnheer Durham, dat mijn onverschilligheid niet verandert in verachting! Gij kent mij nog slecht, als gij gelooft, thans op den goeden weg te zijn! En laat mij nu gaan wat ik u verzoeken mag — ik heb haast!

Er klonken driftige voetstappen en een oogenblik daarna stond May Daring vlak voor Brand en Raffles, die onwillekeurig getuigen waren geweest van dit niet voor hun ooren bestemde gesprek.

Zij kreeg een kleur als vuur, stamelde iets dat niet te verstaan was, opende de deuren van de lift, die juist stilhield, ging er binnen, en had reeds op het knopje gedrukt, waardoor de lift haar tocht voortzette, voor de beide vrienden er op hun beurt in hadden kunnen plaats nemen.

Zij stonden elkander nog verbluft, en half lachend aan te zien, toen Cedric Durham op zijn beurt om den hoek van de dwarsgang kwam loopen, blijkbaar zeer opgewonden, met zijn hoed op het hoofd, en den wandelstok in de hand.

Ook hij stond verrast stil, blijkbaar in de war door deze onverwachte ontmoeting, en keek de beide vrienden beurtelings allesbehalve vriendelijk aan.

Hij begreep wel, dat zij op dien korten afstand hadden moeten hooren, wat er zoeven gesproken werd, maar evenzeer zag hij in, dat hij daar moeilijk aanmerkingen op kon maken.

Hij scheen een oogenblik in beraad te staan, of hij ook van de lift gebruik zou maken, maar liep toen haastig door, en struikelde bijna over een plooi in den ganglooper in zijn haast om de trap te bereiken, die hij zoo vlug hij kon begon af te loopen.

Brand keek Raffles glimlachend aan, en zeide op gedempten toon:

— Nijdig als een spin! Hij had ons, geloof ik, wel willen slaan, als hij er den moed voor gevonden had!

— Oh, het ontbrak hem niet aan den moed — alleen maar aan een goede aanleiding! zeide Raffles schouderophalend. Die Cedric Durham ziet er niet bepaald uit als een man die vrees kent! Enfin, wij weten nu, dat hij een goed

oogje heeft op May Daring, en dat zij niets van hem wilde weten, maar daarentegen lang niet ongenegen is, met een gunstig oor te luisteren naar de lieve woordjes van een zekeren Alfred Shelly. Wij hebben nog al vrij veel ontdekt in dien korten tijd!

— Maar nog maar zeer weinig van de hoofzaak!

— Hooezoo?

— Wij weten nog niets van de betrouwbaarheid van de Colorado Maatschappij!

— Nog niet heel veel — dat is waar! Die staten en rapporten zeggen me natuurlijk niets! Bij vroegere gelegenheden zijn er wel eens tienduizenden betaald, alleen om valsche rapporten te verkrijgen van de deskundigen. Vooral in Amerika is men daar zeer sterk in. Maar over enkele dagen denk ik zekerheid te kunnen krijgen.

— Op welke wijze dan wel?

— Door daar nogmaals terug te keeren!

— En geloof je dat je dan iets wijzer wordt?

Er zullen natuurlijk wel ingewijden zijn, die meedoen aan de knoeierij — wel te verstaan, als jij het bij het rechte eind hebt — maar je vermoedt toch zeker niet dat zij je zullen inlichten?

— Zoo dwaas ben ik niet! Maar ik zal er komen in gezelschap van een helper, die mij alles zal kunnen verraden, wat ik maar wil vernemen, een helper die mij al vroeger groote diensten heeft bewezen!

— Meen je mij soms?

— Neen Brand! Ik wil niets afdingen op je schranderheid, en je bekwaamheid om je onzichtbaar te maken — maar jij zou toch nog te zeer in het oog loopen! Mijn helper is mijn microfoon! Wij zullen nu aanstonds hard aan het werk gaan, reeds morgen breng ik het toestel mee, en zal dan wel gelegenheid vinden, het ongezien in den schoorsteen te bevestigen, nadat wij van te voren, laat ons zeggen als

gemeente electriciens van het dak af een geleidingsdraad door den schoorsteen omlaag hebben laten zakken!

— Maar waartoe al die moeite? Wat doet het er eigenlijk toe, of het een knoeizaak is of niet, van het oogenblik af, dat wij er geen geld in steken?

— Foei Brand, hoe zelfzuchtig gesproken! zeide Raffles bestraffend. Zijn er dan geen andere lieden op de wereld, die wel geld in de onderneming hebben gestoken? Zijn daaronder geen menschen, die onmogelijk groote bedragen te missen hebben.

— Die zijn toch verloren, als jouw wantrouwen gegrond is, Edward!

— Het is mogelijk — maar dan kunnen toch degenen die na hen komen gered worden!

— Op welke wijze?

— Natuurlijk door den val van de maatschappij te verhaasten! Zeg mij eens eerlijk hoe jouw indruk is, Brand?

— Mijn indruk? Wel, alles 'ziet er zeer solide uit en men neemt toch geen 20 man personeel in dienst om een bedriegerij op touw te zetten!

— Het hangt er maar van af van welken omvang die bedriegerij is! hernam Raffles bedaard. Het gaat hier om millioenen, vergeet dat niet!

— Maar veronderstel nu eens, dat je luisteren geen resultaat oplevert, dat je volstrekt niet weet of deze zaak een zwendelonderneming is of niet, kortom, dat je geen zekerheid kunt erlangen. Wat denk je dan te doen?

Raffles keek Brand een oogenblik aan, alvorens de deuren van de lift te openen, die hij op de tweede verdieping had laten stoppen en antwoordde toen rustig:

— Dan ga ik naar Colorado — en verschaf mij aldus de zekerheid, die ik hier niet kan verkrijgen!

Hoofdstuk III.

Wat de microfoon onthulde.

Raffles was er de man niet naar, om tijd verloren te laten gaan, wanneer hij zich eenmaal een plan in het hoofd had gezet.

Hij was dienzelfden morgen nauwelijks in zijn woning teruggekeerd, of hij begaf zich met Brand naar de geheime werkplaats, onder den vloer

van den kelder in het nieuwe huis in de King Albert Lane en zocht daar onmiddellijk alles bij elkaar, wat hij voor de ten uitvoerlegging van zijn plan meende noodig te hebben.

Een groote tros geleidingsdraad, koperen klemmen, een tasch met gereedschap, allerlei benoedigheden voor den electricien werden bijeen gezet en vervolgens naar boven gebracht, in het kleine, stille huis, waar zich nooit iemand anders bevond dan de trouwe Gaston — want Raffles had niet de minste behoefte zich bij zijn doen en laten op de vingers te laten zien door lastige en nieuwsgierige bedienden.

De tweede bediende was de chauffeur James Henderson, die Raffles was toegedaan met een trouw en een liefde, die geen grenzen kenden en hij woonde in het kleine tuinhuis, dat zich bevond achter in den grooten tuin, die zich achter het huis uitstreekte — verreweg de grootste tuin van de geheele wijk.

Vervolgens namen de beide vrienden uit een uitstekend verborgen kast in den wand van hun slaapkamer een paar van die werkpakken, zooals de Londensche gemeente-electriciens ze dragen, trokken die over hun eigen kleeren aan, teneinde ze in geval van nood spoedig te kunnen afwerpen, deden hun gelaat met behulp van enkele kleurmiddelen een geheele verandering ondergaan en begaven zich vervolgens op weg naar de City, om daar een huis uit te zoeken, waar zij het gemakkelijkst op het dak konden komen, om vandaar het huis te bereiken, waar de Colorado Maatschappij gevestigd was.

Alles verliep naar wensch.

Op den hoek van het blok bevond zich een kleine fabriek, aan de achterzijde waarvan ijzeren brandladders van het dak tot bijna aan den grond reikten.

Zonder dat iemand ook maar in het minst aandacht aan hen wijdde, beklommen Raffles en Brand deze ijzeren trappen, bereikten het dak van de fabriek en vandaar zonder de minste moeite het platte dak van het reusachtige kantoorgebouw.

Voor een leek zou het uitzoeken van den juiststen schoorsteen een zeer lastig en tijdroovend werkje zijn geweest — voor Raffles, met zijn sterk ontwikkeld plaatsvermogen, was het kinderspel.

Een meetlint bewees daarbij goede diensten,

Zoodra hij den goeden schoorsteen had gevonden, werd de geleidingsdraad ontrold, na aan het einde te zijn voorzien van een koperen klem en voorzichtig afgelaten in de nauwe opening.

Dit was een tamelijk gewaagde onderneming, daar het onmogelijk was, met juistheid te bepalen, hoe hoog de schoorsteenpijp was, en het kon ook niet zonder gevaar worden gemeten, daar Daring zich wel in zijn kantoor zou bevinden.

Maar daar het er voor zulk een fijn en aanzienlijk versterkend instrument als de microfoon van Raffles, niet op aankwam, of zij een paar meter hooger of lager hing, nam de Gentleman-Dief het zekere voor het onzekere en liet de geleidingsdraad slechts zoover zakken als hij zeker wist, veilig te kunnen doen.

De rest was spoedig gedaan.

De draad werd zoover als noodig was ontrold en langs de dakgoot gelegd, op een veiligen afstand, om kortsluiting te vermijden.

Raffles keek tevreden naar zijn werk en zeide: — Nu komen wij nog vanmiddag terug, ik zal beneden de microfoon bevestigen, tenminste als ik er de gelegenheid toe krijg en jij moet hierboven, in deze zelfde uniform, goed opletten, de draad vieren als ik trek en dan aan het einde de telefoon bevestigen. Het spreekt vanzelf dat je moet zorgen voor een batterij. En nu maar spoedig weg — wij hebben nog enkele uren licht voor ons!

De twee mannen daalden op dezelfde wijze weder naar den beganen grond af en terwijl Brand in de buurt bleef, om aanstonds weder naar het dak te kunnen gaan, reed Raffles zoo snel als hij kon weder naar zijn huis terug, verkleedde zich en begaf zich toen opnieuw naar het kantoorgebouw in de City, thans gewapend met de microfoon, om daar onder een of ander voorwendsel opnieuw een onderhoud te vragen met Philipp Daring.

Het geluk was hem bijzonder gunstig, want men liet hem binnen in een geheel verlaten vertrek, daar Daring juist in het aangrenzende kantoor vertoefde, blijkbaar niet zeer in zijn humeur, want Raffles hoorde duidelijk zijn bulderende stem.

Hij aarzelde geen oogenblik, maar liep op den schoorsteenmantel toe, greep met de hand in een wijden schoorsteenmond, had spoedig het uit-

einde van den draad beet en bevestigde met een paar handgrepen de microfoon aan de koperen klem.

De draad hing spoedig weder stil en niets verried thans de aanwezigheid van het verraderlijk instrument.

Raffles veegde zijn handen aan zijn zakdoek af, trok zijn manchetten recht en had juist rustig in een gemakkelijken stoel plaats genomen, toen Daring binnentrad met een zeer kwaad gezicht, waaraan hij slechts met groote moeite een vriendelijke uitdrukking scheen te kunnen geven.

Raffles bleef nauwelijks vijf minuten en ging toen de kamer uit, verliet het bankgebouw en reed rustig naar huis — Brand zou daarboven zijn plicht wel doen.

Maar Brand kwam laat terug met de boodschap, dat hij zijn tijd wel beter had kunnen besteden — hij had woord voor woord kunnen hooren wat er in het vertrek van Daring gezegd werd, maar dat was de moeite van het afuisteren in het geheel niet waard geweest.

Een paar klerken hadden een schrobeering gekregen, een paar cliënten van de bank hadden om inlichtingen gevraagd en die gekregen — en ten slotte was Shelly binnengeropen, een oogenblik voor de bank zou sluiten, die een zeer vinnig standje in ontvangst had moeten nemen, wegens „brutaliteit” tegen den kassier, die zich daarover bitter beklaagd had.

Raffles luisterde aandachtig naar dit verslag, knikte goedkeurend en zeide toen half spottend, half medelijdend:

— Arme kerel — het zal ook niet zeer aangenaam zijn geweest, daar geheel alleen boven op het dak! Morgenochtend los ik je af — morgenmiddag is het jouw beurt weer! En morgenochtend kun je iets anders doen! Ik stel er belang in te weten, welke reden Shelly wel kan hebben gehad, niet af te studeeren en een slecht bezoldigde betrekking als bankklerk aan te nemen. Die jongen boezemt mij belang in. Zou je daarachter kunnen komen?

— Dat zal wel niet heel moeilijk zijn! Zijn adres is natuurlijk wel te vinden en al is Londen een wereldstad — bureu zijn overal even praatgraag!

— Dan zullen we nu maar eens goed gaan dineeren om je schadeloos te stellen, arme Charles en vanavond kunnen we ons amuseeren in het

Hypodrome Theater, waar een nieuwe dansster moet optreden!

Den volgenden morgen om negen uur bevond Raffles zich, weder gekleed als electricien, op het dak van het kantoorgebouw.

Hij moest even zoeken voor hij het telefoon-toestel kon vinden, hetwelk Brand zorgvuldig had weggestopt, uit vrees dat onbevoegden het zouden vinden.

Raffles bracht het toestel aan zijn oor en begon te wachten met het geduld van een kat.

Het toestel werkte zoo uitstekend, dat bijna geen enkel geluid in de kamer daar beneden voor hem verloren ging.

Hij hoorde het openen van een deur, het verschuiven van een stoel en duidelijk het gegons van een stofzuigmachine.

— Dat is nog pas de schoonmaakster! bromde hij. Dan is er ook wel tijd voor een sigaret!

Een kwartier later ging de deur alweer open en Raffles hoorde hoe er voetstappen klonken en daarna heel duidelijk de stem van Daring, die riep:

— Waar is de post? Waarom, waarom is die, voor den duivel, nog niet binnengebracht? Jullie zijn allemaal slaapmutsen en ezels!

— Ondanks de vechtpartijen om zijn aandelen in handen te krijgen, schijnt onze man niet bijzonder in zijn humeur te zijn! bromde Raffles glimlachend voor zich heen.

Hij luisterde goed toe en hoorde achtereenvolgens hoe een klerk met de post binnenkwam, hoe de kassier daarop binnentrad, een vrij onbelangrijk gesprek met dezen man en daarop geruimen tijd niets meer.

Maar Raffles dacht er niet aan, zijn post te verlaten.

En om een uur of elf werd zijn geduld beloond.

Want de deur werd geopend en een stem zei:

— Goeden morgen, Daring!

— Goeden morgen, Durham!

— Ik zou je graag een oogenblik willen spreken!

— Waartoe die plechtigheid? Je bent toch mijn compagnon?

— Het gaat ditmaal niet over zaken, Daring! Kan niemand ons hier hooren?

— Is het zoo geheim? Wacht dan maar even!

Er klonken voetstappen en toen een geluid

alsof er koperen ringen over een roede schoven en Raffles begreep dat het zware fluweelen gordijn voor de deur naar het kantoor werd geschoven, zoodat men daar onmogelijk iets zou kunnen verstaan, van wat er binnen werd gesproken.

Toen weer de stem van Daring:

— Is het zoo in orde? Steek dan spoedig van wal — we hebben vrij veel te doen!

— De zaken marcheeren dus?

— Vraag je dat nog? Ik geloof waarachtig niet dat jij te klagen hebt!

— Dat zou er ook nog aan ontbreken! zeide Durham grimmig. Ik ben toch degeen geweest, die het denkbeeld het eerst geopperd heeft.

— Maar ik was de man, die het ten uitvoer bracht! Ik weet niet wat meer waard is! Maar laten we daar nu niet over spreken, want het heeft geen nut! Wat wil je van me?

— Ik zal zoo vlug mogelijk zijn, Daring! Je bent niet blind, je ziet vrij wel alles — en je zult dus ook wel gezien hebben, dat... dat ik liefde voor je dochter heb opgevat.

Als antwoord klonk er voorloopig niets anders dan het snelle tikken van een potlood op den rand van een tafelblad.

En daarop de stem van Daring, met een klank van spot er in:

— Je hebt mij niet te veel eer bewezen — ik heb inderdaad wel zoo iets meenen te merken, al betwijfel ik of ik het wel liefde zou hebben genoemd. Waarom zeg je mij dat eigenlijk?

— Een zonderlinge vraag! Aan wien zou ik het eerder moeten zeggen dan aan den vader! Ze is minderjarig — ze heeft jouw toestemming noodig!

— Waarvoor?

— Ben je gek geworden, Daring? Waarvoor anders dan om met me te trouwen?

— Durham, je vergist je als je denkt, dat je ditmaal den goeden weg hebt ingeslagen! Ik denk er niet aan, om mijn dochter te dwingen, met je te trouwen!

— Wie praat er van dwingen? Je hebt alleen maar je toestemming te geven!

— Wel neen, man, wel neen! Dat is volstrekt niet voldoende! Want luister goed — als ik haar niet dwing, dan doet ze het niet!

— Hoe weet je dat?

— Doordat ze het mij gezegd heeft!

Een poos lang bleef het stil en al kon Raffles hun gezichten niet zien — hij begreep maar te goed, hoe de beide mannen elkander op dit oogenblik zouden aanzien.

Durham was de eerste die weer sprak.

Zijn stem klonk een weinig schor toen hij zei:

— Dat is nonsens, Daring! Daarmede kom je er niet van af! Zij is jouw dochter — ze kan gelukkig niet doen wat zij wil, — — —

— Als je haar vader was zou je daar wel anders over oordeelen!

— Dat mag zijn zoo het wil — ik reken op je om mij haar toestemming te verzekeren!

— Dan heb je op het verkeerde paard gewed. Durham! hernam Daring en zijn stem was volkomen rustig. Luister nu eens goed naar mij. Wij zullen open kaart met elkaar spelen. Je hebt gelijk als je zegt, dat mijn dochter niet kan trouwen met wien zij wil. Maar ik zou liever mijn hand afkappen, dan haar ook zelfs maar den raad te geven, laat staan te dwingen, om met iemand als jij bent te trouwen!

— Meen je wat je daar zegt?

— Ik ben geen man van twee woorden, dat weet je wel!

— En weet je dan ook, dat je buitengewoon onvoorzichtig handelt? Voor den duivel, men zou zeggen, dat je je heel veilig weet!

— Wat heeft dat er nu mee te maken?

— Moet ik je dat nog zeggen? Wel man, ik kan je morgen voor den rechter laten dagen!

— Alleen?

— Wat bedoel je daarmee?

— Komaan, houd je niet van den domme, moet ik je dat nog uitleggen? Als ik voor den rechter moet verschijnen — dan houdt jij me toch altijd gezelschap!

— Dat is nog de vraag! hernam Durham en Raffles hoorde duidelijk zijn valsche lachje. Niet ik ben de instigator — niet ik heb de aandelen laten drukken — ik ben alleen maar, zooals de Romeinsche rechtskundigen het noemden de auctor intellectualis — en die is in gevallen als deze niet strafbaar!

— Neen? Geloof je dat? Ook niet als die „verstandelijke maker” den man die het plan ten uitvoer bracht, brieven schreef?

— Die brieven hebben geen bewijskracht!

— Dat zou misschien te probeeren zijn! Maar zouden wij dit spelletje niet liever staken Durham?

Het dient tot niets! Je denkt dat je mij in je macht hebt en ik verzeker je dat je je vergist! Denk je er ook in het geheel niet aan, dat je op straat zou staan, van het oogenblik af, dat je het bedrog met de zilvermijn aan het licht brengt? Zou jij je aandeel in den buit zoo gemakkelijk kunnen missen?

— Geef mij dan de hand van je dochter!

— Ik denk er niet aan!

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste! En ik weet heel goed wat ik zeg en wat ik zeg is dit: jij durft mij niet aanklagen, omdat je niet zoo ezelachtig zult zijn, zelf de bron droog te leggen, waaraan je je laaft! Wat was je, wie was je, voor wij dit mooie plannetje uitbroedden?

— Ik had in ieder geval de zilvermijn!

— Een mijn waarin voor 20 pond zilver zat, geen penny meer! Je hebt haar voor duizend dollar aan mij verkocht en dat was waarachtig meer dan ze waard was, zelfs als bouwterrein!

— Dan heb ik je toch het plan aan de hand gedaan en je mocht je wel wat dankbaarder toonen!

— Toon ik mij soms niet dankbaar genoeg, door je zulk een groot bedrag in de winst af te staan? Komaan Durham, neem een goeden raad van mij aan en zet je dat denkbeeld uit het hoofd — ik bedoel dat huwelijk met May! Dacht je dat ik haar met open oogen aan een schurk zou geven?

— Ben jij iets beter dan ik?

— Dat betwijfel ik — maar ik zou er dan ook niet aan denken, een onschuldig jong meisje aan mij te willen verbinden, waarbij ik het verschil in leeftijd nog terzijde laat!

— Onschuldig! Als ik morgen de knoeierij uitbreng wijst iedereen haar na als de dochter van een schelm en zij zal zich nergens meer kunnen vertoonen!

Raffles meende een paar snelle stappen te hooren, toen een soort gebrom als van een getergden stier en daarop de stem van Daring, die zeide:

— Neem je in acht, Durham! Ik waarschuw je — drijf het niet te ver! Wij weten zeer goed, wat wij aan elkander hebben en wij zullen elkander wel niet veel toegeven — maar zeg van mijn dochter nooit meer iets dergelijks, of het zou je berouwen! en dit is mijn laatste woord

— zet je die dwaasheid van een huwelijk met haar maar gerust uit het hoofd! Daar komt niets van, zoolang ik nog leef — en als ik sterf zal zijzelf wel zorgen, dat er niets van komt, daar ben ik niet bevreesd voor!

— Ik denk dat je nog wel eens op dat besluit zult terugkomen, Daring! zeide Durham op dreigenden toon. Je weet niet waartoe ik in staat ben, man, als ik mij in mijn plannen gedwarsboemd zie! — Zeg eens — je hebt toch zeker geen andere plannen met haar? Ik heb je dat al eens vroeger willen vragen — heb je niet opgemerkt, dat die Alfred Shelly wel wat al te veel belang in haar stelt?

— Op wat mijn klerken doen of niet doen let ik nooit! antwoordde Daring koeltjes. En als je dat soms een geruststelling kan zijn — geen haar op mijn hoofd denkt er aan ooit toestemming te geven tot een verbintenis tusschen mijn kind en dien verloopende student, die zijn studie heeft moeten laten varen toen het bij den dood van zijn vader bleek, dat er geen geld om te studeeren, maar daarentegen wel veel schulden waren!

— Ik weet niet of je dochter er op dezelfde wijze over denkt! Het komt mij voor dat zij hem nog al aanmoedigt!

— Genoeg! viel Daring hem op heftigen toon in de rede. Ik duld niet dat je op die wijze over May spreekt — en laat mij nu maar alleen — ik heb te werken!

— Een goede benaming — werkelijk een treffende benaming! Werken is heel goed! Waarom ben jij eigenlijk hier? Doe zooals ik! Je hebt immers niets anders te doen dan het geld van die ezels te ontvangen, dat zij voor onze waarde-looze vodjes papier geven!

Daring bromde iets voor zich heen, dat Raffles onmogelijk kon verstaan, er klonk een geluid alsof er een wandelstok van een tafel werd genomen, daarop voetstappen en ten slotte het openen en weer dichtgaan van een deur.

Toen werd het stil.

Raffles bleef nog even op dezelfde plek, met den ontvanger van het toestel tegen het oor gedrukt, maar toen hij niets meer hoorde, legde hij de telefoon uit zijn handen en mompelde in zichzelf:

— Het is dus juist zooals ik van den aanvang af vermoed heb! Een zwendelonderneming op

groote schaal! Vervalschte rapporten, omgekochte prospectors en ingenieurs, betaalde berichten in de dagbladen — de gebruikelijke trucs! En het gaat ditmaal om millioenen naar het schijnt! Die Daring en die Durham spelen een zeer gevaarlijk spel! Gelooven zij soms dat zij buiten schot zullen kunnen blijven, en het kunnen voorstellen, alsof zij zelven onschuldige slachtoffers zijn geworden? Ik betwijfel het! Maar hoe het ook zij — er moet een einde worden gemaakt aan dit spel! Er mogen geen arme drommels meer worden opgeofferd aan de geldzucht van die twee schurken! Het is mij een

raadsel hoe een man met zulk een liefvallige dochter tot dergelijke schelmerijen kan vervallen! Ik zou wel eens willen weten of Alfred Shelly van het geknoei op de hoogte is! Maar neen, dat lijkt mij toch al heel onwaarschijnlijk! Daring zal toch niet zoo dwaas zijn, zijn personeel er in te betrekken! Neen, die klerken zijn verbonden aan zijn Bank, die tot dusverre slechts eerlijke zaken behandelde!

Raffles bleef nog even wachten, na de telefoon weder ter hand te hebben genomen, maar toen daar alles stil bleef verliet hij zijn luisterpost en klom langs de brandladders weder naar beneden.

Verrukkelijk zijn de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV.

De zilvermijn.

Toen Raffles dienzelfden avond met Brand in de particuliere spreekkamer van den Grooten Onbekende in het gebouw van de Windsor Club gezeten was, waarvan Raffles Vice-President was, begon Brand, nadat de beide onafscheidelijke vrienden geruimen tijd zwijgend hadden zitten rooken:

— Op welke wijze wilde je nu eigenlijk deze zaak tot een oplossing brengen?

— Ik wil mij om te beginnen met eigen oogen gaan overtuigen van den staat van zaken daar-ginds! Is de mijn werkelijk volkomen uitgeput, zooals wel bijna zeker is, dan haal ik er getuigen bij en maak het onmiddellijk bekend, voor nog meer dwazen hun geld in dien bodemloozen put werpen!

— Daarmede zullen weken gemoeid zijn?

— Volstrekt niet! Een halve week zal zelfs ruimschoots voldoende zijn, denk ik! Wij zullen met onze vliegmaschine, met de „Duivel der Lucht”, heen en weer reizen en binnen tien uren na te Croydon te zijn opgestegen, kunnen wij te Fort Collins weder landen.

— Je denkt toch niet alleen te gaan?

— Dat zou even dwaas als gevaarlijk zijn!

Jij en Henderson gaan beiden met mij mede.

— En hoe is het met Alfred Shelly?

— Ik heb hem verzocht, om tien uur even hier te komen — als hij op tijd is, moet hij over enkele minuten hier zijn.

— Wat is eigenlijk je doel met hem?

— Ik wil hem bijtijds waarschuwen, zoodat hij een goed heenkomen kan zoeken. Die jongen is mij sympathiek, na wat ik hedenmiddag nog omtrent hem heb vernomen. Hij heeft geen oogenblik gearzeld om zijn studie te laten varen, nadat hij reeds vier jaren student was geweest, toen hem dit onmogelijk werd gemaakt door het gebrek aan geld, en hij heeft dadelijk uitgezien naar een betrekking, om het noodige geld te kunnen verdienen voor het onderhoud van zijn moeder en zijn beide kleine zusjes van 15 en 17 jaar.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Het is juist tien uur! Als hij een man van de klok is, dan — — —

De deur ging open en Raffles besloot glimlachend, terwijl hij opstond:

— En dat is hij inderdaad, naar ik zie! Kom

binnen, mijnheer Shelly. Dit is is mijn secretaris Brand.

Alfred Shelly trad, wel een weinig verwonderd, het fraai gemeubelde vertrek binnen, waarheen een bediende hem gebracht had en zeide:

— Ik erken, Mylord, dat gij mij wel wat verbaast. Ik ontving uw uitnodiging om bij u te komen een oogenblik voor het kantoor sloot en ik moet u zeggen dat ik nieuwsgierig ben om de reden te leeren kennen, waarom gij mij, die u volkomen onbekend is, hebt willen spreken!

— Gij zult het spoedig genoeg vernemen, mijnheer Shelly! Neem plaats, wat ik u verzoeken mag.

De jonge man ging zitten op den stoel dien Brand hem had toegeschoven en Raffles zei, na hem een ernstigen blik te hebben toegeworpen:

— Ik verzeker u, mijnheer Shelly, dat ik alleen handel omdat ik groot belang in u stel en omdat ik het zonde van zulk een energieke jongen man zou vinden, als zijn toekomst benadeeld zou worden. Sta mij dus toe, u enkele vragen te stellen, die als inleiding moeten dienen, van hetgeen ik u heb mede te deelen.

— Vraag slechts, Mylord, zeide Shelly, hoe langer hoe meer verbaast.

— Mag ik weten of gij reeds lang in dienst zijt van den heer Daring?

— Omstreeks een half jaar, Mylord!

— Hij had een bankzaak, nietwaar?

— Die heeft hij immers nog!

— Inderdaad — zoo is het! Hij heeft er echter nu nog meer bijgenomen, die maatschappij tot exploitatie van de zilvermijn in Colorado, nietwaar?

Shelly schoof een weinig onrustig op zijn stoel heen en weer en even vertrok zijn krachtig geteekende mond, toen hij ten antwoord gaf:

— Dat is inderdaad zoo, Mylord — het is van algemeene bekendheid!

— Zeg mij eens, mijnheer Shelly — hebt gij verstand van dergelijke ondernemingen?

— Niet zoo heel veel, Mylord! antwoordde Shelly, en Raffles meende aarzeling in zijn stem te bespeuren.

— Gij hebt immers in de rechten gestudeerd? Shelly schrok merkbaar en riep uit:

— Hoe weet gij dat? Wie heeft u dat gezegd?

— Mijn waarde heer Shelly — als gij zooiets

geheim had willen houden, dan had men uw portret verleden jaar niet bijna levensgroot in de „Daily Mail” moeten afdrukken! Gij lijkt er nu nog sprekend op — en ik zelf heb uw ploeg eu u met genoeg zien winnen!

Shelly kreeg een kleur, en stamelde:

— Ik denk er ook niet aan om het te ontkennen, Mylord! Er deden zich omstandigheden voor, die het noodig maakten, dat ik mijn studie prijs gaf!

— Ik geloof dat ik die omstandigheden ken, zeide Raffles glimlachend. Gij hebt u dapper gehouden, en uw moeder heeft reden om trotsch op u te zijn! Daarover wilde ik echter niet spreken. Ik zinspeelde slechts op het feit dat gij in de rechten hebt gestudeerd, omdat ik daaruit het vermoeden kon afleiden, dat gij, met den scherp blik van den rechtskundige, in die mijnonderneming wellicht meer zoudt hebben gezien dan gewone menschen — — —

Shelly werd bleek, en beet op zijn lippen, maar hij zeide niets.

Raffles keek hem een oogenblik doordringend aan, en vervolgde:

— Komaan mijnheer Shelly — biecht eens eerlijk op — hebt gij zelf nooit eenig wantrouwen gekoesterd? Geloofst gij dat die zaak volmaakt betrouwbaar is? Ik denk er niet aan, u te willen dwingen, uwe patroons te betichten — maar als man tegen man kunt ge mij in vertrouwen wel zeggen hoe gij die onderneming beschouwt.

Shelly scheen nog een oogenblik strijd met zichzelf te voeren, en eensklaps hief hij het hoofd op, en vroeg zelf:

— Geloofst gij dan dat de zaak niet geheel in orde is, Mylord?

— Mijn oordeel doet er op het oogenblik minder toe, waarde heer Shelly! Maar ik wil er volstrekt geen geheim van maken, dat ik inderdaad nog maar wat zal wachten, alvorens ik een kwart millioen pond aandeelen in die mijn ga koopen!

— Waart gij dat van plan? riep Shelly op verschrikten toon uit.

— Ja! Daarom kwam ik juist gisteren op het kantoor van de heeren Daring en Durham. Wat raadt gij mij aan?

Shelly werd door deze onverhoedsche vraag blijkbaar ten zeerste in verwarring gebracht.

En Raffles, die medelijden met hem kreeg, hernam op zachten toon:

— Zeg maar niets — ik heb het al gezien! Gij durft mij niet aanrâden, mijn geld in die onderneming te steken! En gij moogt nu ook wel weten, dat mijn wantrouwen ten zeerste is opgewekt — door zekere bijzonderheden, waarover ik nu niet nader wil uitweiden!

— Ik koester pas sedert een paar dagen de verdenking, Mylord, dat — — begon Shelly hakkend. Maar als ge mijn positie kendet, dan zoudt gij wel begrijpen, dat ik daarom niet eensklaps van het kantoor kan wegblijven! Ik moet voor mijn moeder en mijn zusjes werken en —

— En verder is daar in het groote kantoorgebouw in de City nog een zeer sterke magneet, die u het heengaan zeer bemoeilijkt! viel Raffles hem met een glimlach in de rede. Gij behoeft er volstrekt niet om te blozen — evenmin behoeft gij verbaasd te zijn dat wij dat weten, mijnheer Brand en ik! Ziet gij, gij hebt ons gisteren bijna onderstboven geloopt, toen gij... op zeer hartelijke wijze afscheid naamt van miss May! Maar denk vooral niet, dat ik mij met andermans zaken wil bemoeien en zeker niet met zaken van zulk een teederen aard! Maar als gij nu merktet, mijnheer Shelly, als gij er volkomen zeker van waart, dat Daring een bedrieger is en dat zijn aandelen nog minder waard zijn dan de kosten van het drukken — wat zoudt gij dan doen?

De stem van Shelly klonk dof, toen hij met moeite antwoordde:

— Gij moet mij gelooven, Mylord, als ik u zeg, dat ik geen seconde meer zou aarzelen, als mijn wantrouwen tot zekerheid werd en onmiddellijk mijn betrekking zou verlaten, hoe zwaar mij dat ook zou vallen! Maar ik verzoek u dringend — laat mij voorloopig buiten spel en rep tegen niemand ^{zel} mijn achterdocht — die misschien toch wel misplaatst is!

— Gij behoeft geen oogenblik vrees te koesteren, dat ik uw naam zal noemen, mijnheer Shelly! Maar wat het laatste betreft — ik moet vreezen, dat uw wantrouwen wel degelijk gewettigd is! Ik zelf geloof wel wat verstand te hebben van bankzaken en hier doen zich zekere schier onmerkbaar eigenaardigheden voor bij de uitgifte en den verkoop van de aandelen in de zilvermijn, die mijn argwaan hebben gaande gemaakt! En nu zou ik u wel willen vragen, mijnheer

Shelly, of gij geen beroepsgeheimen verraadt, als ge mij mededeelt, in wiens handen thans het eigenlijke bezitrecht van de mijn is! Ik meen wel te hebben gehoord, dat Durham de oorspronkelijke eigenaar was, maar — —

— Het juiste weet ik er ook niet van, Mylord, maar algemeen wordt gezegd, dat Durham met Daring samen de maatschappij heeft gesticht en voor zijn deel het bezitrecht op de mijn heeft ingebracht en Daring het werkkapitaal.

— Maar de aandeelhouders zijn dan nu toch mede-eigenaars?

— Dat spreekt vanzelf!

— Die mijn kan dus niet vervreemd worden zonder hun goedkeuring?

— Dat spreekt vanzelf! Over iedere vervreemding van het gemeenschappelijk bezit moet beraadslaagd worden in een algemeene vergadering, waaraan minstens negen tienden van het geheele aantal oorspronkelijke aandeelhouders moeten deelnemen en het besluit tot vervreemding moet een meerderheid van vier vijfden genomen worden, wil het geldig zijn!

— Dat ziet er alles prachtig uit — en het zou ook fraai zijn, als de mijn maar iets waard was! Is zij dat? Dat is nu juist de groote vraag die ik wel gaarne beantwoord zag!

Shelly keek eenigen tijd met gefronste wenkbrauwen voor zich uit en zeide toen, zonder het hoofd op te heffen:

— Ik heb daarginds vrienden, Mylord — met wie ik in een vrij drukke briefwisseling sta en die mij niet lang geleden over de mijn geschreven hebben. Die berichten luiden helaas ongunstig en hunne brieven hebben voor het eerst mijn achterdocht geprikkeld. Oh, als ik zekerheid had, dat hier inderdaad werd gezwendeld — ik zou niet aarzelen, mijn stem te laten hooren! — —

— Gij zoudt niet aarzelen, den man aan den schandpaal te nagelen, die tevens de vader is van het meisje dat gij liefhebt?

Shelly wrong zijn handen en antwoordde kort:

— Het zou vreeselijk zijn — maar ik zou het moeten doen! Bedenk toch eens, Mylord — die lieden, die alles wat zij bezitten in de mijn hebben gestoken! Ik kan u niet zeggen hoe ik geleden heb onder het denkbeeld dat de vader van miss May een schurk, een bedrieger zou

kunnen zijn! Geloof echter niet dat ik haar daarom alleen prijs zou geven!

— Als zij u werkelijk liefheeft, mag zij het u ook niet euvel duiden, als gij het lot van duizenden stelt boven dat van haren vader! zeide Raffles ernstig. Ik weet nu wat ik weten wilde, mijnheer Shelly. Ik zou daar nog maar zoolang blijven, tot een langere aanwezigheid u volstrekt onmogelijk is geworden!

— Gij zult mijn naam niet noemen?

— In geen geval! En ik wil u ook zeggen — wanneer de krach soms spoediger komt dan wij nu nog kunnen verwachten, dan hoop ik dat ge u tot mij zult wenden! Ik verheug mij in het bezit van vele en goede connecties — en ik denk dat gij wel wat beters verdient dan een simpele klerkenbetrekking aan een dubbelzinnige bank!

Shelly had de hand van Raffles gegrepen en drukte die met kracht, terwijl hij zei:

— Ik dank u voor die woorden, Mylord — maar ik hoop vurig dat gij zoowel als ik ons vergissen en dat ik daar kan blijven!

— Ik vrees het ergste! zeide Raffles kortaf, terwijl hij Shelly, die was opgestaan, naar de deur geleidde.

Het volgende oogenblik waren hij en Brand weder alleen.

Raffles keek een oogenblik in gedachten voor zich uit en zeide toen:

— Die jongen is in ieder geval niet medeplichtig, dat is volkomen duidelijk! Dat doet mij groot genoegen — meer dan ik je kan zeggen! Wij zullen dien Durham eens een kool stoven, die hem zal heugen! Wat dunk je er van, als wij morgenochtend eens vertrokken?

— Je blijft dus bij dat plan?

— Zonder twijfel!

— Maar waartoe dient het eigenlijk, nu het wel vaststaat, dat hier bedrog in het spel is!

— Wij kennen de aanwezigheid van het bedrog — maar den aard er van kennen wij nog niet en daarin stel ik juist groot belang! Wij moeten met overtuigende bewijzen naar Londen terug kunnen keeren, dat die zilvermijn niets meer waard is, want dan pas zal men aan het bedrog willen gelooven!

— Nu, als het volstrekt gedaan moet worden, zeide Brand zuchtend. Hoe laat wil je vertrekken?

— Niet later dan negen uur — wij zijn dan om één uur in den middag waar wij wezen moeten!

— Watblief? riep Brand verrast uit. Je vergist je — om zeven uur in den avond pas!

— Om zeven uur Engelsche tijd, mijn waarde! Je vergeet dat dan de klokken in Amerika pas één uur in den middag zullen aanwijzen!

— Ezel die ik ben — ik had het waarlijk vergeten! riep Brand lachend uit. Mij dunkt dat wij dan niet te laat naar huis moesten gaan, want wij zullen wel om zes uur moeten opstaan!

— Ik wilde je ook juist voorstellen, maar liever heen te gaan en Henderson zijn instructies te geven. De vliegmaschine is volkomen in orde en reisvaardig. Wij zullen echter wel geweren moeten medenemen en wat munitie, want de streek waar wij komen is wildrijk — en de beschaving is daar in Colorada, althans in de verlaten gedeelten nog niet wat zij te Londen is!

Onder het spreken hadden de beide mannen de kamer reeds verlaten en een oogenblik daarna stonden zij op straat, riepen een huurauto aan en lieten zich naar het nieuwe huis in de King Albert Lane brengen.

Hoofdstuk V.

Naar Fort Collins.

Om half negen in den morgen reed de groote auto van Raffles, bestuurd door James Henderson, den reusachtigen chauffeur, het vliegveld van Croydon op, vermaard als eindpunt van verschillende internationale luchtlijnen en zeker een der grootste en best ingerichte vliegvelden ter wereld.

Er was een afzonderlijk terrein ingericht voor sportvliegers en hier stond ook de loods van plaatijzer, waarin de machine van Raffles was ondergebracht.

Henderson reed de auto eerst naar de ruime garage, waar de wagen in ontvangst werd ge-

nomen door den bejaarden portier, die er een regu voor afgaf en daarna werd de bagage overgedragen naar de loods, welke Brand reeds was gaan openen en geborgen in de sierlijke vlieg-machine, welke met de drie mannen den gevaarlijken tocht over den Oceaan zou volbrengen.

Raffles had een paar dagbladen gekocht aan de groote kiosk, welke bij den ingang van het vliegveld staat en las met groote aandacht het allereerste de beursberichten.

En het was alsof zijn geoeffend gehoor in de verte reeds het rommelen hoorde van het onweder, dat zich boven Daring en Durham samenpakte — — —

Het waren slechts weinige woorden, voor den oningewijde zonder eenige beteekenis, maar die den insider wel ongerust moesten maken.

Raffles kon onmogelijk nagaan wat er geschied was — maar er kon niet aan worden getwijfeld, of wat hij daar gelezen had was de voorbode van ernstiger berichten aangaande de zilvermijn van Fort Collins.

— Zou dat misschien het werk zijn van Durham zelf? zeide Raffles voor zich heen. Is dat misschien een bedreiging aan het adres van Daring — om dezen te toonen, dat het hem gisteren ernst was? Nu, het zij hoe het zij — wij kunnen nog vandaag zekerheid hebben, als alles ons meeloopt!

Hij vouwde het blad op, stak het in zijn zak en ging de met bont gevoerde jas aantrekken, die hij daar in de hoogere luchtlagen zeker wel noodig zou hebben.

Brand en Henderson volgden zijn voorbeeld en nadat Raffles zich vergewist had, dat alles aan boord was gebracht, wat zij zouden noodig hebben, klommen de drie mannen in de smalle, maar gerieflijk ingerichte kajuit, waar van iedere centimeter ruimte partij was getrokken.

Het spreekt van zelf, dat Raffles zich niet eens de moeite had gegeven, om zich van een paspoort te voorzien — tenminste geen pas, die was uitgegeven door het Engelsche bureau!

Inderdaad zouden de ambtenaren in de Vereenigde Staten het zeer vreemd hebben gevonden, als zij een pas onder het oog kregen nog wel van luchtschippers, die op denzelfden dag te Croydon was afgestempeld!

Raffles had dan ook voorgegeven, dat hij een kleine rondreis over het vaste land van Europa

dacht te maken — en in de Vereenigde Staten zou hij een Amerikaan zijn!

Hij wist maar al te goed, aan welk groot gevaar hij zich zou blootstellen door de waarheid te zeggen, want het was thans wel aan de politie van de geheele wereld bekend, dat alleen John Raffles, de man die zich boven de Wet had geplaatst, in het bezit was van een vlieg-machine, die een snelheid van meer dan 500 kilometer per uur kon bereiken!

Maar onder in een der platte koffers bevonden zich eenige voortreffelijk nagemaakte paspoorten — en die moesten Raffles in Amerika den weg banen!

Zijn horloge wees nauwkeurig negen uur in den morgen aan, toen hij den koperen hefboom overhaalde, die de schroef in beweging zette.

Het was alsof er eensklaps een orkaan kwam aangieren over het veld en tot op 20 meters afstand achter de machine konden de helpers en de beambten zich nauwelijks staande houden.

Met een sprong als van een kangeroe wipte de machine eensklaps van den grond en steeg steil in de blauwe lucht op.

Raffles had den tocht over den Oceaan al zoo menigmaal gemaakt, dat hij geen oogenblik behoefde te aarzelen in de keuze van de route.

Hij zou over Lands-End vliegen en achtereenvolgens schoven de steden Aldershop, Salisbury, Exether en Badmin als reusachtige decoraties, of beter, als groote bouwdoozen, die door een kinderhand zijn omgeworpen, onder de machine door, die steeds op een hoogte van minstens 2000 meters bleef en waarvan de snelheid binnen vijf minuten tot het maximum was opgevoerd zoodat de weinige spandraden gonsden als de diepe tonen van een orgel en er van de schroef in het geheel niets te zien viel, zoo razend snel wentelde zij rond.

Nauwelijks een half uur nadat de machine te Croydon was opgestegen zweefde zij reeds boven Lands-End en enkele minuten later stormde zij den Atlantischen Oceaan tegemoet, die zijn eindeloze watervlakte onder haar uitspreidde.

De beide mannen hadden te Londen stevig ontbeten, maar dat belette niet, dat Henderson drie uur later aanstalten ging maken om de lunch te bereiden, al verzekerde Brand hem ook lachend dat het pas elf uur in den morgen was, want de reus haalde zwijgend zijn enorm horloge te

voorschijn, een erfstuk van zijn overgrootvader en zeide bedaard:

— Dat horloge liegt niet, mijnheer Brand! Ik verzeker u, dat de zon eerder zal vergaloppeeren dan mijn goede, trouwe knol!

En hij knielde neder voor het kleine, elektrische fornuis en een oogenblik daarna verriede de prikkelende geur van een krachtige bouillon en gebakken eieren, dat Henderson zich inderdaad niet bekommerde om den stand van de zon en alleen volgens zijn horloge te rade beliefdde te gaan.

De tocht had zonder eenige ongelukken plaats en hoe gevaarlijk hij ook was — hij was van eentonigheid niet vrij te pleiten, want bijna negen uren aaneen zagen de drie reizigers niets anders dan lucht en water en de schepen brachten ook al niet veel afwisseling, want die deden zich slechts aan hen voor als kleine stippen nauwelijks herkenbaar.

Toen hij nog omstreeks een uur van de kust verwijderd was, deed Raffles de machine nog hooger stijgen en hield tevens Zuidelijker aan.

Drie kwartier later kwam Baltimore in het gezicht en spoedig daarna vloog de machine over de groote havenstad en zette haar tocht in Westelijke richting voort, onvermoeibaar steeds met dezelfde snelheid.

Het was een zonderlinge gewaarwording dat het zoo lang licht bleef en vooral Henderson verbaasde er zich zeer over, ofschoon het een zeer natuurlijke oorzaak had — de vliegmaschine bewoog zich met groote snelheid in dezelfde richting als de zon en bleef dus langer van het gezelschap van dat schitterende hemellichaam profiteeren.

Van Baltimore ging de tocht naar Cincinnati, Saint Louis en Kansascity.

Heel diep beneden de vliegmaschine gleden nu en dan treinen over de rails, die allen herkenbaar waren aan den stoompluim uit de pijp van de locomotief.

Het was een uur in den middag, toen eindelijk Denver werd bereikt, de hoofdstad van den staat Colorado en gelegen aan den voet van het Front Range gebergte, een bergketen, die zich in de richting Noord-Zuid uitstrekt en aan den voet waarvan ook Fort Collins is gelegen, een honderdtal mijlen Noordelijker dan Denver.

Daar er echter geen treinen naar laatstge-

noemde plaats loopen, was Raffles wel verplicht nog meer van zijn vliegmaschine te vergen en omstreeks een half uur later streek de „Duivel der Lucht” ten slotte neer op een groote grasvlakte in de onmiddellijke nabijheid van het stadje.

Fort Collins is eigenlijk niets meer dan een groot dorp, hetwelk zijn ontstaan hoofdzakelijk te danken heeft aan de aanwezigheid van een garnizoen, dat nog dateert van den strijd tegen de Indianen.

De bevolking bedraagt niet meer dan 3000 zielen, het garnizoen van het fort er bij inbegrepen en zij bestaat hoofdzakelijk van de opbrengst van veeteelt en akkerbouw, want het klimaat is er verrukkelijk, de grond is er bijzonder vruchtbaar en de overvloedige groei van alle gewassen maakte het houden van vee tot een loonend bedrijf.

De bevolking bestaat uit een zonderling mengsel van Mestiezen, dat wil zeggen de afstammelingen van Indianen en blanken, Mulatten, Quadronen, die voor een kwart gedeelte Indiaansch bloed in de aderen hebben, Mexicanen, Ieren, maar ook rasechte Amerikanen, waarbij zich dan nog voegden afstammelingen van Fransen en Noren.

Over het algemeen was het een rustige bevolking, misschien warmbloediger dan de Amerikanen in de Noordelijker gelegen streken en sneller bereid met mes en revolver.

Als er gevochten werd te Fort Collins — dan werd er goed gevochten en dan had de politie handenvol werk om een bloedbad te voorkomen, want evenals in Mexico gold hier de wet van de bloedwraak en wie een familielid verloor door doodslag was verplicht door die ongeschreven wet, zijn dood onmiddellijk te wreken.

De vliegmaschine was neergestreken in de onmiddellijke nabijheid van een ranch, op nauwelijks 20 meters afstand van een stevige, houten palissade, welke over een lengte van verscheidene kilometers een van die reusachtige corals of kralen omgaf, zooals die behooren bij bijna alle hacienda of boerenhofsteden in die streken, zoo dicht bij de Mexicaansche grens.

Deze palissade omgaf een paardenkraal, waarin een paar honderd jonge dieren waren opgesloten, die, zeer verschrikt door het geraas van de zoo eenklaps dalende machine, als dol rondgaloppeerden.

De drie mannen waren ternauwernood uitgestapt om hunne zware pelsen af te werpen en hunne verstijfde ledematen wat leniger te maken, of er kwam een half dozijn door de zon gebruinde boerenknechts aanloopen, die niet zeer vriendelijk keken, maar verrast bleven stilstaan, toen zij daar de vliegmaschine ontwaarden — een zonderling verschijnsel in die afgelegen streken.

Zij spraken het Engelsch met een sterk Mexikaansch accent, doorspekt met kernachtige Spaansche vloeken en ratelden allen door elkaar, terwijl Raffles glimlachend bleef toeluisteren, maar eindelijk zijn handen ophief en zeide:

— Kalm, vrienden, kalm! Wanneer gij allen door elkander spreekt, is het mij onmogelijk, uw bedoeling te raden! Zijt gij soms kwaad over de wanorde, die ik onder uw fraaie paarden heb aangericht? Ik geloof dat zij al tot rust zijn gekomen! En hier hebt gij een pleister op de wonde!

Raffles deelde onder de zes knechts evenveel dollars uit en de uitwerking was als die van olie op een kokende zee.

De bruine gezichten, waarop zoeven nog het vaste voornemen te lezen had gestaan, de drie levenmakers aan het spit te rijgen, vertoonden eensklaps een lachenden trek, de blinkend witte tanden werden zichtbaar en de schitterende zwarte oogen lachten vroolijk.

— Groote kinderen! zeide Raffles op zachten toon en in het Fransch tot Brand.

Daarop wendde hij zich weder tot de paardenjongens, allen gekleed in dikke lederen broeken en roode wambuizen, op alle naden gestikt met passement en versierd met vossenstaarten en zei:

— Ik ben hier niet voor mijn genoegens gedaald, vrienden! Er is een klein gebrek aan mijn machine, zij moet rust hebben en ik zou haar gaarne stallen! Weet gij hier geen gelegenheid — een ledige schuur van uw meester — een afgedankte stal! Alles is welkom, mits het groot genoeg en waterdicht is!

Alsof zij het hadden afgesproken begonnen de zes knechts dadelijk weder, onder het maken van levendige gebaren te kakelen en te schreuwen, maar na eenige oogenblikken begreep Raffles dan toch, dat Larry Tacoma, de eigenaar van de hacienda, juist een groote schuur had laten ontruimen, die wel een paar dagen leeg zou staan

en waar de vliegmaschine gemakkelijk kon worden ondergebracht, met vleugels en al.

Zij zouden het aanstonds gaan vragen.

Zij draafden weg, terwijl hun sporen rinkelden en de slijpen van hun roode dassen achter hen aan fladderden en eenige minuten later kwam een zwaar gebouwd man aanloopen, met hooge rijlaarzen aan en een breedgeranden hoed op, die zich voorstelde als Larry Tacoma, de eigenaar van de ranch — de grootste in een straal van 45 mijlen, zooals hij er trotsch aan toevoegde.

Raffles deed hem het verhaal, dat hij reeds zoo menigmaal had moeten doen, dat hij van een naburige stad kwam, en door een panne had moeten dalen, en verzocht, zijn machine te mogen stallen, tegen een behoorlijke betaling.

Maar Tacoma was een echte zoon van het land — gastvrij tot in het overdrevene, en hij wilde dan ook niets hooren van betaling, terwijl hij bovendien de drie mannen dadelijk uitnoodigde op de hofstede te vertoeven, totdat de machine hersteld zou zijn, en zij weder zou kunnen opstijgen.

Raffles, die wel wist dat hij den rancheigenaar doodelijk zou beledigen als hij dit goed gemeende aanbod afsloeg, nam aanstonds deze vriendelijke uitnoodiging aan, Tacoma klapte in de handen, een dozijn paardenjongens kwamen aanloopen, en onder toezicht van Henderson werd de machine in de groote schuur gerold, waar zij gemakkelijk een plaats kon vinden, nadat de beide reusachtige vleugeldeuren zoover mogelijk waren geopend.

En daarop nam Tacoma de drie mannen mede naar het groote, witgepleisterde huis, omgeven door een breede waranda, die overal door een luifel was beschut tegen de brandende zonnestralen, en stelde hen voor aan zijn vrouw, met een echt Spaansche type, en zijn mooie dochter, een meisje van omstreeks 20 jaar, zeer eenvoudig gekleed, en die meer op een paard dan op een stoel scheen te zitten, want zij was gelaarsd en gespoord, en hield haar karwats in de handen.

Het bleek dat men juist aan tafel wilde gaan, en de drie reizigers werden aanstonds uitgenoodigd, om aan den maaltijd deel te nemen.

Raffles begreep direct, dat hij geen gunstiger gelegenheid had kunnen wenschen om een en ander te vernemen aangaande de befaamde zilvermijn.

Hij wist het gesprek dan ook onmerkbaar te leiden, en juist toen een mesties bij wijze van dessert een schaal met heerlijke, sappige vruchten binnenbracht, vroeg Raffles:

— Is het waar, dat er hier in de omgeving nog zooveel zilver in den bodem zit, waarde gastheer?

— Het is mogelijk dat het er inzit — maar niemand heeft het er nog ooit kunnen uithalen! antwoordde Tacoma meesmuilend. Ik herinner mij een Engelschman, die hier een paar jaar geleden gewroet heeft om zilver uit den grond te halen. Hij heette geloof ik Dunbar of Durham of zoo iets — maar hij gaf zijn pogingen gauw weer op, toen hij zag dat hij evengoed had kunnen trachten, zilver op de Maan te delven, waarop hij weer naar Engeland vertrok.

Raffles had een bliksemsnellen blik met Brand gewisseld, maar zijn gelaat bleef volkomen rustig toen hij hernam:

— Dat is toch wel vreemd! Ik weet zeker dat ik nog slechts weinige dagen geleden te Denver in een Dagblad heb gelezen, dat er een maatschappij moest bestaan, te Londen wel te verstaan, die hier in de onmiddellijke nabijheid een zilvermijn exploiteert!

Tacoma keek Raffles met hoogopgetrokken wenkbrauwen aan en zeide toen hoofdschuddend:

— Dan vertelde dat dagblad maar een beuzelpraatje, mijnheer! Geloof mij — ik weet wat ik zeg! Ik woon hier van kinsbeen af, ik ben gewoon in ieder seizoen tochten te paard te maken, die soms weken duren en ik weet wat er hier te koop is! Ik weet dat hier een terrein is, op omstreeks 20 minuten te paard hier van daan, waar die dwaze Brit getracht heeft zilver uit den bodem te halen — maar alles is daar dor — er groeit nauwelijks onkruid en als er zilver in den grond zit — dan zit het zoo diep dat men het er toch niet kan uithalen!

— Van een geregelde exploitatie is dus geen sprake?

— Welneen! Wie zou zoo gek zijn, daar de spade in den grond te willen steken?

— Maar zijn er dan in den laatsten tijd in het geheel geen pogingen in het werk gesteld om die verlaten mijn rendabel te maken?

Tacoma dacht even na, maar voor hij kon antwoorden riep Lucile, zijn dochter, op levendigen toon:

— Ik herinner mij nu, Papa, dat er een maand geleden, toen ik naar Denver moest voor nieuwe kleeren en zoo, gesproken werd van een soort maatschappij, die opmetingen deed in de buurt van de verlaten mijn. En ik heb ook omstreeks dienzelfden tijd mannen aan het werk gezien, die daar met auto's waren heengekomen, de hemel weet hoe! Zij hadden wat arbeiders bij zich en zij waren bezig met meetstokken en zoo meer!

— Dat waren prospectors! zeide Raffles glimlachend.

— Maar ik zeg u toch dat er niets te prospecteeren viel! hernam Tacoma ongeduldig. Meent gij dat een man, die er 50 jaren woont, niet op de hoogte is?

— Dat denk ik geen seconde! zeide Raffles haastig. Intusschen is het daarom volstrekt niet onmogelijk dat er te Denver inderdaad een maatschappij bestaat, die zich ten doel stelt, die verlaten mijn te exploiteeren!

— Dan bestaat die maatschappij uit gekken, mijnheer! zeide Tacoma kortaf. Ik verzeker u, dat er voor geen pezeta zilver in den grond zit.

— Zijt ge daar volkomen van overtuigd?

— Absoluut! Ik heb met honderden menschen gesproken, die daar eens een kijkje zijn gaan nemen — het is onbegonnen werk, daar te willen gaan boren!

— Is het in de geheele streek zoo?

— Dat zeg ik niet! Ik zeg niet meer dan ik kan verantwoorden! Er is daar wel eens meer zilver gevonden — maar nooit op de claim van dien Duncan, of Sunbien — ik kan den naam van dien man niet onthouden!

— Durham was zijn naam, vader! hielp Lucile hem op weg.

Het maal liep ten einde, men stond van tafel op en de gulle gastheer liet een paar flesschen kostelijken landwijn brengen en van die geurige, lange dunne Mexikaansche sigaren, waarvoor deze streek bekend en beroemd is.

Beiden, wijn zoowel als tabak, werden op de hofstede van Larry Tacoma verbouwd.

Daar de drie mannen zeer vermoeid waren door de inspannende reis, begaven zij zich vroeg ter ruste en ieder hunner kreeg een ruime, luchtige slaapkamer aangewezen, op de eerste en eenige verdieping van het witte huis.

Zij sliepen bijna onmiddellijk in en werden den

volgenden morgen geheel verfrischt en uitgerust wakker.

Een douche in een van de vier badkamers, welke het huis rijk was, voltooide dit gevoel van welbehagen en de drie mannen kwamen in opgewekte stemming bijeen in de groote tuinkamer, waar het ontbijt stond aangericht.

Brand keek naar buiten, door de groote, openstaande raamdeuren en zeide:

— Welk een leven! Welk een natuur! Wat een schoonheid overal!

— Dit is het ware, Brand! zeide Raffles eenvoudig. Geen overbodige weelde — een leven in de vrije natuur — een bodem die alles in overvloed oplevert, in een nooit uit te putten gulheid! Zou je denken, dat Tacoma zijn bezittingen onmogelijk in een geheelen dag kan afrijden?

— Wel verbazend! riep de jonge man uit. Dan moeten zij wel een groote oppervlakte beslaan!

— Ongeveer de helft van Londen! antwoordde Raffles langs zijn neus weg, En dat moet ook wel — want hij heeft een kudde van 60.000 runderen, 9000 schapen en ongeveer 12000 paarden! Het is begrijpelijk, dat er, om die dieren allen te kunnen laten weiden, reusachtige terreinen noodig zijn. Soms zijn de cowboys en de paardenjongens weken achtereen uit, om die kudde weer te verzamelen.

— En loopt er nooit eens een koe of een

paard weg. Mylord? vroeg Henderson, die aandachtig had geluisterd.

— Het gebeurt wel eens, James, maar op die ontzettende menigte vee merkt men het natuurlijk niet eens! Bovendien draagt ieder stuk vee en ieder paard het merkteeken van den eigenaar, dat hem met een gloeiend ijzer op de dij wordt gebrand en wanneer het verdwaald raakt op het gebied van een buurman, wordt dat onmiddellijk teruggebracht.

— Is het de gewoonte, Mylord, dat men iedereen vreemdeling hier zoo vorstelijk onthaald?

— Ja, Henderson — en het is een prachtige gewoonte, die ook alleen maar hier kan voorkomen, in zulk een land, overvloeiend van melk en honing! En ik zou mij den man tot een bitteren doods vijand maken, als ik durfde gewagen van betaling! Integendeel — je zult zien dat wij, als wij vertrekken, nog een lading levensmiddelen en vruchten-meekrijgen.

— Wat denk je van hetgeen hij gisteren aan tafel zeide? vroeg Brand op zachten toon, terwijl de drie mannen aan de welvoorzienere ontbijttafel plaats namen.

— O, hij heeft ongetwijfeld gelijk! Er is geen sprake van, of hij heeft dat gebied grondig bestudeerd en eigenlijk gezegd, zouden wij ons de moeite van een onderzoek wel kunnen besparen. Maar wij zijn nu eenmaal hier — en het is zeker een belangwekkende tocht daarheen. Wij gaan het dus zelf maar eens onderzoeken!

Hoofdstuk VI.

Zilver!

Tacoma dacht er niet aan, zijn gasten lastig te vallen.

De gastvrijheid van den braven Haciendahouder was zoo groot, dat Raffles en zijn beide metgezellen desnoods een maand daar hadden kunnen blijven vertoeven, zonder dat er de minste zinspeling op een aanstaand vertrek zou worden gemaakt!

Hij liet hen ook thans alleen, en pas nadat het smakelijke ontbijt genuttigd was, zagen de drie reizigers voor het eerst het gelaat van een bediende, die hen kwam vragen of zij soms lust

hadden een gedeelte van het groote bezit te paard te bezien.

Raffles bedacht zich niet lang.

Het was een uitstekende gelegenheid om tevens eens een kijkje te gaan nemen in het gebied van de zilvermijn.

Maar Henderson zou achterblijven, om de vliegmaschine, waarvan zooveel gevergdd was, aan een grondige inspectie te onderwerpen.

Nauwelijks tien minuten nadat Raffles zijn bevestigend antwoord had gegeven, werden er twee uitstekende paarden voorgebracht, met die

zware Mexicaansche zadels, die bijna dertig kilo wegen en waarop men even gemakkelijk zit als op een stoel.

En bijna tegelijkertijd vertoonden Larry Tacoma en Lucile zich, beiden te paard, het meisje schrijlings in den zadel gezeten, een toonbeeld van gratie en gezondheid.

Tacoma kwam aanrijden en vroeg met groote hartelijkheid hoe zijn gasten geslapen hadden.

— Zoo goed, als wij in langen tijd niet gedaan hebben, waarde gastheer, antwoordde Raffles met een glimlach. De vermoënis — en uw voortreffelijke bedden hebben hun plicht gedaan! Zeg mij eens, mijnheer Tacome — hebt gij er iets op tegen, wanneer de rit zich uitstrekt tot de plek waar de zilvermijn zich moet bevinden?

— Volstrekt niet! Gij kunt u dan zelf overtuigen, dat ik gisteren gelijk had!

Wanneer wij nu op weg gaan, kunnen wij nog voor de lunch terug zijn.

— En daarna, waarde heer Tacoma, zullen wij spoedig vertrekken, zeer dankbaar voor uw gul onthaal! zeide Raffles.

— Dat is iets voor later zorg! Ik laat u niet zoo spoedig meer gaan! Geloofst gij, dat er hier zoo vaak beschaafde lieden komen? Wel, ik zeg u dat het een buitenkansje is, als ik hier op de hacienda eens een paar gasten krijg, met wie men behoorlijk kan praten! Stijg spoedig te paard, dan vertrekken wij!

Zonder van de aangeboden hulp van den toegelopen staljongen gebruik te maken, wipte Raffles in den zadel en Lucile riep dadelijk opgewonden uit:

— Gij zijt een uitstekend ruiter, mijnheer! Men kan wel zien, dat gij veel paard rijdt.

— Het is een van mijn meest geliefkoosde soorten van sport, miss Lucile! Ik doe het liever dan autorijden en zelfs dan vliegen! Een paard is een levend wezen, vol verstand, men kan er mee praten — en men heeft meer het gevoel, werkelijk iets onder zijn wil te dwingen! En dit is een heerlijk dier — vol vuur en waarschijnlijk een goede looper!

En hij raakte het paard even met de sporen aan, dat onmiddellijk als de wind voortstoot en de anderen volgden het, zoodat de kleine troep van vier ruiters al spoedig uit het oog van de vrouw des huizes was verdwenen, die hen, op de veranda staande, had nagekeken.

Men volgde eerst over een zeer langen afstand de schier eindelooze palissade, welke de groote paardenkraal omgaf, waar zich op het oogenblik slechts weinig dieren bevonden, want de paardenjongens waren reeds met de kudde naar buiten getrokken en zouden pas laat in den middag terugkeeren.

En daarop wisselden bosschen af met akkers met ontzaglijke weiden en deze weder met een zacht golvend heuvelslandschap en dat alles behoorde aan Tacoma, die het stukje voor stukje had aangekocht.

Intusschen waren die kleine stukjes volgens Europeesche begrippen zeer groote lappen grond, van eenige tientallen Hectaren!

De ruiters kwamen voorbij een groote kudde ossen, waarvan de aanwezigheid reeds langen tijd van te voren was geopenbaard door een wolk van als zilverpoeder glinsterend stof, dat er boven bleef drijven.

Het waren prachtige runderen en de kudde was bijna 2000 stuks groot, een indrukwekkend schouwspel!

En steeds verder ging het, door bosschen van prachtige pijnboomen, eeuwenoude eiken en hoog opgaand kreupelhout,

Dan volgden weer groote boomgaarden, waar sappige peren reeds bloeiden, waar nog kersen, aardbeien en meloenen tegelijkertijd groeiden — een waar lustoord, en waarvan het bezit alleen reeds den eigenaar een flink kapitaal opleverde.

Nadat er omstreeks anderhalf uur was gereden en menige omweg was gemaakt, om de schoonste punten te kunnen bezoeken, hield Tacoma eensklaps zijn paard in, wees met de korte rijzweep voor zich uit, en zeide:

— Daar ligt de oude zilvermijn! En als gij een rookwolkje ziet, een spoor van mijngebouwen, een arbeiderskamp — als gij daar het geraas van den arbeid hoort, dan verklaar ik u voor knapper dan ik ben!

Nieuwsgierig dreven Raffles en Brand hunne paarden aan en een kwartier later stonden zij aan den rand van een soort ondiepe dalkom, waar zich de zilvermijn had moeten bevinden.

En daar waren ook nog wel degelijk sporen van aanwezig — verroeste en verwrongen spoorstaven, hier en daar een omgevallen kipkarretje, dat men aan zijn lot had overgelaten. Half onder den grond bedolven kruiwagens, stukken van

een plaatijzeren loods — en ver van elkaar verwijderd overblijfselen van de houten beschoeiingen der kuilwanden, daar, waar de losse aarde dreigde af te glijden om de zilveraderen onvindbaar te maken.

Op enkele plekken had men zeer diep gegraven, — klaarblijkelijk vruchteloos.

De geheele kom had een lengte van ongeveer twee kilometers en zij was omstreeks een kilometer breed.

Maar nergens was eenig spoor van leven te bekennen!

Geen enkele arbeidershut, geen woning voor de ingenieurs, geen machineloods, waar de beweegkracht werd opgewekt, — niets van dat alles!

Er heerschte een bijna onheilspellende stilte op deze plek, waar de lucht als het ware trilde door de hitte van een brandende zon, die onbemerd in dit kale, troosteloze dal kon neerschijnen.

Geruimen tijd bleef Raffles toezien en toen liet hij zich eensklaps van den rug van zijn paard glijden, na Brand de teugels in handen te hebben gegeven en begon voorzichtig de helling van den grooten kuil af te dalen.

Nu en dan stond hij stil om wat aarde op te rapen en dan bekeek hij dat kleine hoopje aarde met groote aandacht, om het een oogenblik later aan zijn neus te brengen en er de lucht van op te snuiven!

Hij liep langzaam voort tot aan een der verdiepingen, waar blijkbaar hard gewerkt was, in de hoop, een ader te zullen ontdekken en keerde vervolgens weer terug, nadenkend en met gebogen hoofd.

— Zilver gevonden, mijnheer? vroeg Lucile gekscherend.

— Neen, Miss — en hier is het ook zeker niet! antwoordde Raffles met een glimlach. En toch zou het mij niets verwonderen, als hier dichtbij — — — Maar wat is dat daar? zoo viel hij zichzelf in de rede.

En hij wees naar een klein rookwolkje, dat opsteeg boven een groepje boomen, op ongeveer een halve mijl afstand terzijde van de troosteloze dalkom gelegen, waarvan de bodem er uitzag, alsof zij door granaten was omgewoeld.

Tacoma volgde de richting van zijn blik en antwoordde toen lachend:

— Daar woont Jim Moore, bijgenaamd gekke Jimmy! Als gij lust hebt, kunnen wij hem wel eens opzoeken!

— Hoe komt hij aan dien bijnaam, vroeg Brand nieuwsgierig. Is hij werkelijk gek? Een soort van kluzenaar zeker?

— Dat laatste is waar, mijnheer! antwoordde Tacoma. Hij woont daar geheel alleen met zijn volwassen dochter en een grooten, woesten hond, voor wien gij u in acht zult moeten nemen. Hij is een uitmuntend schutter en hij leeft zoo goed als uitsluitend van de opbrengst van zijn geweer!

— Is dat daarginds nog uw gebied — waar zijn woning staat? vroeg Raffles.

— Nog niet — maar dat zal het toch wel eens worden! antwoordde Tacoma op grimmigen toon. Hij zit mij daar in den weg en als ik geen medelijden had met zijn dochter — — —

— Wat meent gij daarmee? vroeg Raffles vol belangstelling. Bezit hij daar dan grond?

— O, een klein lapje — de moeite bijna niet waard, ternauwernood eenige hectaren! Ik heb hem er al dikwijls geld voor geboden, meer dan het eigenlijk waard is, omdat het als het ware een hap uit mijn eigen bezittingen neemt, maar hij doet het niet — hij blijft halsstarrig weigeren en daarom ook hebben ze hem, geloof ik, voornamelijk dien bijnaam van gekken Jimmy gegeven!

— En waarom is hij juist zoo op dat stuk grond gesteld? vroeg Brand.

— Gij zoudt het niet gelooven, mijnheer — hij zegt dat er zilver in den grond zit! antwoordde Tacoma, proestend van het lachen.

— Hebt gij dat zilver ooit gezien? vroeg Raffles.

— Hij is wel eens aan komen loopen met een zeer klein klompje en hij zei dat hij dat op zijn terrein had gevonden! Ik hoef u niet te zeggen, dat er niemand is die hem gelooft! De grond is daar bijna even steenachtig als hier in dit vervloekte dal en als er wat in den grond zit — dan zijn het keien!

— Dat is zonderling! mompelde Raffles. Ik zou dien man werkelijk wel eens willen spreken!

— Wij zullen er dadelijk heengaan, mijnheer! En het zou me niets verwonderen, als hij u ook zijn bonkje zilver toonde, niet grooter dan een erwt! Hij heeft mij en ook andere personen in vroeger jaren al eens aangeklampt om geld te

steken in de exploitatie van wat hij zijn mijn noemt, maar ik heb er natuurlijk geen oogenblik aan gedacht! Moore is een beetje malende, maar volstrekt ongevaarlijk. Hij zwerft dagenlang rond over zijn terrein, met zijn geweer en zijn hond bij zich, meestal ook met zijn schop en dan graaft hij onvermoeid uren achtereen op dezelfde plek, in de stellige overtuiging, dat hij toch eindelijk wel zilver zal vinden!

— En zijn dochter?

— Oh, dat is een halve wilde! Hoe kan het ook anders? Zij woont daar minstens al een jaar of acht met haar vader, zonder ooit iets anders te zien dan nu en dan een afgedwaalden cowboy, die maar liever zoo gauw mogelijk weer weggaat vanwege den hond en den aard van Jane, die zeer handgaw is met haar revolver en niet zou aarzelen, iedereen een kogel tusschen de ribben te jagen, die het zou wagen een vinger naar haar uit te steken!

Het besluit van Raffles was genomen.

— Ik zou zeer gaarne dien gekken Jimmy eens bezoeken! zeide hij op levendigen toon.

— Ga dan maar mede — ik denk wel dat hij thuis is, nu wij rook zien opstijgen! En als hij over zijn zilver begint — laat hem dan maar rustig praten, spreek hem niet tegen en doe maar net of ge hem gelooft!

De paarden werden weer aangedreven en langs den rand van de dalkom, die zoo zonderling afstak bij den weelderigen plantengroei rondom, trok de kleine ruitersstoet in de richting van het kleine boschje, waarachter de fijne rookpluim bijna kaarsrecht in de lucht opsteeg.

Na een rit van omstreeks twintig minuten drongen de paarden in het boschje door en niet lang daarna hielden de ruiters hun dieren in aan den zoom van een soort van heide, die paars zag van de heidebloemen.

Hier en daar lagen groote rotsblokken verspreid en de plantengroei was schaarsch.

Niet ver van het boschje stond een huis, als men tenminste dien naam mag geven aan een soort van hut, opgetrokken uit het vreemdste allegaardje, dat men zich kan voorstellen, — oude pakkisten, stukken plaatijzer, een gedeelte van een kist, waarin een vleugelpiano vervoerd was, ijzerdraad en oude petroleumblikken, die uit elkaar waren geslagen en waarmede het dak bekleed was.

Het huis vertoonde overal kieren en gaten, die met mos en uitgeplozen touw zoo goed mogelijk waren dichtgestopt.

Uit het dak stak een verroest eindje kachelpijp en daaruit steeg de ijle rook in de blauwe lucht omhoog.

De deur stond open en naast die deur was een menschelijk wezen gezeten, van wie het niet zoo spoedig was uit te maken, tot welk geslacht het behoorde.

Het was geheel als een man gekleed, met een lange, lederen broek, groote sporen, een rood hemd, dat aan den kraag losjes bijeen werd gehouden door een das van dezelfde kleur en het hoofdhaar was vrij kort afgeknipt en viel in woeste slierten om een gebruind gelaat, waarop wilskracht en moed te lezen waren, maar ook een zekere woestheid, die dit schoone, regelmatige gelaat ontsierde.

Want schoon was het, met zijn regelmatige trekken en zijn glanzende, zeer groote, donkere oogen.

En dat het een vrouw was, bleek wel uit het werk dat zij verrichtte, want zij was bezig, aard-appelen te schillen.

Op hetzelfde oogenblik dat de kleine ruitersgroep op den zoom van het boschje verscheen, kwam er een zeer groote wolfshond op den drempel van de hut, die hen zeker geroken had en dadelijk dreigend begon te grommen, terwijl de haren van zijn nek overeind gingen staan en zijn lange, sneeuwwitte, spitse tanden zichtbaar werden.

De vrouw keek op en beval op scherpen toon:

— Kom hier, Wolf! Herken je Larry Tacoma niet? Ga naar binnen!

Maar de hond bleef grommend staan en keek met zijn gloeiende oogen wantrouwend naar het kleine groepje.

Raffles had zich reeds uit den zadel laten glijden en ging bedaard op de hut toe, terwijl achter hem de verschrikte stem van Lucile klonk:

— Wees voorzichtig! De hond zal u verscheuren! Het is een halve wolf!

Maar Raffles draaide zich glimlachend half om en zeide:

— Ik heb nog geen honden ontmoet, waarvoor ik bang behoef te zijn, miss!

En onbevreesd ging hij verder, met flinke stappen, de oogen steeds op die van den hond

gericht, die dreigend een paar stappen naderbij kwam, ofschoon het meisje hem aan zijn lederen halsband trachtte terug te houden.

— Blijf waar gij zijt — tot de hond is weggebracht, of ik sta niet voor de gevolgen in! riep Jane Moore Raffles op scherp toon toe.

Maar zonder zijn stap een oogenblik te vertragen, ging Raffles bedaard verder, de hond kwam hem tegemoet gelopen — en toen stond het dier eensklaps stil, op een meter afstand van Raffles, schijnbaar zeer verbaasd over den moed, dien de ander toonde.

Hij stond een oogenblik als uit brons gegoten, de ooren in den nek, de haren op zijn rug steil omhoog, de vreeselijke tanden blikkerend onder de weggetrokken lippen — en toen maakte hij eensklaps rechtsomkeert, zachtjes brommend en kwam met gebogen kop naar de hut terug, om zich neer te vlijen aan de voeten van het meisje.

Jane Moore was langzaam opgestaan, trad Raffles tegemoet en zeide, toen zij vlak voor hem stond:

— Wie zijt gij, vreemdeling, dat gij geen vrees koestert voor Wolf en hem met een enkelen blik hebt kunnen bedwingen?

— Mijn naam? dien kan ik u voorloopig niet noemen, miss! antwoordde Raffles, terwijl hij vol bewondering keek naar dat krachtig ontwikkelde meisje, lenig als een riet en sterk als een eik, met haar olijkleurige tint, de fonkelende oogen en den gelaatsvorm van een Grieksche Godin. Staat ge mij toe dat ik eenige oogenblikken met uw vader spreek?

— Kent ge hem?

— Neen — maar mijnheer Tacoma, mijn gastheer, sprak mij over hem en — —

— En hij heeft u zeker gezegd, dat hij krankzinnig is? viel Jane hem in de rede, terwijl zij spottend en verachtelijk de schouders ophaalde.

— Niets van dien aard, miss Jane! Hij zeide alleen maar dat uw vader in de streek doorgaat voor iemand, die — — die — —

— Die ze niet alle vijf bij elkaar heeft! viel Jane hem opnieuw in de rede, terwijl haar oogen schitterden. Zeg het maar gerust, vreemdeling! Wij zijn er niet boos om, mijn vader en ik! Des te erger voor de dwazen, die gelooven, dat hij niet goed bij zijn verstand is! Maar daar is mijn vader, als gij wilt, kunt gij met hem zelf spreken. Gij treft het dat hij thuis is!

Op het hooren van de hem vreemde stem was er zooeven een man van een jaar of vijftig, ofschoon hij ouder leek door het spierwitte haar, op den drempel van zijn huis verschenen.

Hij was gekleed in een korte broek van ruw linnen, op de naden bestikt met een reep ossenhuid, die verdween in hooge knielaarzen, die getuigden van een langjarig gebruik, een blauwe trui, menigmaal gelapt en een van die eigenaardige, suikerbroodachtige hoeden, zooals ze bijna overal in Mexico gedragen worden en waarvan de breede randen het geheele gelaat tegen de zonnestralen kunnen beschutten.

Hij hield een voortreffelijk geweer in de hand en keek scherp naar Raffles met zijn oogen — de oogen van Jane, zijn dochter.

Hij leek ook verder merkwaardig veel op het mooie meisje, wanneer men niet wilde letten op de groeven en rimpels in zijn streng gelaat, die getuigenis aflegden van ontbering en een leven vol strijd.

Raffles keek hem op zijn beurt aandachtig aan, en mompelde voor zich heen:

— Die man mag zijn wat hij wil — maar een dwaas is hij in ieder geval niet!

Hij kwam langzaam op hem toe en vroeg:

— Gij zijt immers Jim Moore?

— Gekke Jimmy, om u te dienen! antwoordde de man met het witte haar met een kort lachje.

— Dat is uw dochter? vervolgde Raffles, zonder op dezen uitval acht te slaan.

— Zoo is het! Maar treed binnen — al ga ik in den laatsten tijd niet veel meer om met beschaafde lieden, ik wil u daar toch niet buiten laten staan in de brandende zon en een glas landwijn zult gij toch wel met mij willen drinken. Ik houd van moedige lieden en gij moet wel zeer moedig zijn, daar ge mijn hond zijt tegemoetgetreden!

— Als dat de taal van een gek is — dan ben ik zelf ook niet goed wijs! zeide Raffles voor zich heen, terwijl hij binnentrad en zijn hoed afnam.

Hij kon ternauwernood overeind staan in het lage vertrek, maar de bewoner van de hut bood hem dadelijk een ruwen zetel aan, keek hem nog eens opmerkzaam aan, gaf Jane een wenk, die eveneens was binnengetreden en nu een flesch wijn en een paar bliken kroezen haalde en zeide, op denzelfden spottenden toon van zooeven:

— Zeker op aanraden van Tacoma eens een kijkje bij den dwaas komen nemen?

— Volstrekt niet, Moore! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb u willen spreken, omdat ik gaarne — dat klompje zilver eens wilde zien, dat gij hier uit den bodem hebt gehaald, naar gij zegt.

Er greep plotseling een algeheele verandering plaats met Moore en nu vertoonde zich werkelijk op zijn gelaat een uitdrukking, die wel wat op waanzin geleek — zijn neusvleugels trilden, zijn oogen begonnen koortsachtig te fonkelen, zijn voorhoofd vertrok zich in rimpels en er liep een zenuwachtige rilling over zijn slecht geschoren wangen.

Hij stond dadelijk op en ging naar een eenvoudig muurkastje, waarvan de deur met een spijker en met een eindje touw gesloten kon worden.

Hij opende het deurtje en nam van een plank een klein, in kranten gewikkeld voorwerp.

Daarmede kwam hij naar de ruwe tafel terug, maakte het pakje open en toonde Raffles een stukje metaal, dat in het geheel niet op zilver, maar veeleer op lood geleek, dof en vuil!

Raffles nam het aan, krabde een weinig van de oppervlakte met zijn pennemes weg en wist de volgende seconde dat hij inderdaad zilver en wel van een uitstekende hoedanigheid, in de handen hield.

Hij keek Moore onderzoekend aan en vroeg:

— Hebt gij dat waarlijk op uw grond gevonden, Moore?

— Niet er op — er in! En ik weet dat er meer zit — veel meer! Het zit diep, maar het moet er tamelijk gemakkelijk uit te halen zijn. Het is op mijn gebied voornamelijk vermengd met looderts, dat, zooals gij wel zult weten, menigmaal groote hoeveelheden zilver bevat. Zoo was ook dit stukje. Ik heb het in een soort smeltkroes tot smelten gebracht en het zilver heeft zich afgescheiden! Maar ik heb het ook reeds gevonden, in verbinding met zwavel en antimonium! Het zit op een diepte van een meter of tien, twintig — en als ik maar de werktuigen had, als ik maar de installatie bezat, zooals een Duitsche afdrijfoven, een Pattinsonketel, of anders een zinkdistilleeroven — dan zou ik den menschen toonen, dat ik niet gek ben! Maar men gelooft mij hier niet — men denkt met een dwaas te doen te hebben,

omdat hiernaast niets uit den bodem is gehaald. Ja, al zou ik hun een bonk zilver toonen, volkomen zuiver en zoo groot als mijn vuist — zij zouden het nog niet gelooven, mij uitlachen en zeggen dat ik dat stuk zilver ergens anders gekocht had!

— Hebt gij hier misschien iets van dat zilverhoudende zwavel? vroeg Raffles.

In plaats van te antwoorden stond Moore haastig op, ging weder naar het kastje terug en nam daaruit met trillende handen een vuistgroot stuk zwavelerts, geelgrijs en hier en daar met een mes of scherp beitel aangetast, zoodat duidelijk de glanzende stipjes van het zilver te zien waren.

Hij stak Raffles den klomp toe en keek hem met koortsachtig gloeiende oogen aan.

Raffles had een kleine zakloupe te voorschijn gehaald, bekeek den klomp met de grootste aandacht, klopte er op met het heft van zijn zakmes en zeide toen, terwijl hij het hoofd weer oprichtte:

— Dit is zonder den minsten twijfel zilverhoudende zwavel, mijn waarde Moore en als gij dezen klomp werkelijk op uw gebied hebt gevonden — —

— Mijn vader liegt nooit, vreemdeling! riep Jane op heftigen toon. Ik was er bij!

— Dat is mij voldoende! zeide Raffles eenvoudig. Ik zou echter heel graag eens de plek zien, waar die klomp werd gevonden! Staat ge mij dat toe?

— Met het grootste genoegen! antwoordde Moore levendig. Ga maar mede — ik heb een soort van boor gemaakt, het is wel niet veel bijzonders en ik zou wel 10 jaar noodig hebben om daarmee voor een waarde van honderd dollar naar boven te brengen, maar dat ding bewijst dan toch, dat er zilver in den grond zit! Als ik maar geld had om de laag af te graven, dan zoudt ge eens zien!

Hij greep Raffles driftig bij den arm, voerde hem met zich mee naar buiten, haalde een soort buis te voorschijn uit een klein loodsje, die er uitzag als een gaspijp en aan het einde voorzien was van een primitief graafwerktuig, nam een paar houweelen over zijn schouder en zeide opgewonden:

— Dit is voor de eerste maal sedert vele jaren, dat iemand althans naar mij luistert en mij laat uitspreken!

— En misschien doe ik nog wel heel wat meer ook, Moore! zeide Raffles zacht. Maar laat mij eerst mijn metgezellen even waarschuwen — zij wachten nog altijd op mij!

En Raffles begaf zich naar den kleinen groep terug, nam de teugels van zijn paard van Brand over en zeide glimlachend:

— Ik denk hier vandaag te blijven, vrienden, Bekommer u niet om mij, ik zal den weg gemakkelijk terug kunnen vinden en in ieder geval ben ik, voor de duisternis valt, weer op de hacienda terug. Die Moore is een heel belangwekkend man — en ik heb beloofd, den dag met hem door te brengen!

Tacoma en zijn dochter keken wel wat verwonderd op, maar zij waren van een natuurlijke aangeboren hoffelijkheid, die hun verbood naar de reden van Raffles' gedrag te vragen.

Zij namen dus afscheid van hem en het drietal reed terug, nadat Raffles met Brand een veelzeggenden blik had gewisseld.

Raffles ging zijn paard aan een staak bij de hut vastmaken, voegde zich weer bij Moore, die van ongeduld stond te trappelen en zeide opgewekt:

— Ziezoo, mijnheer Moore — nu zullen wij eens gaan onderzoeken, of gij werkelijk den naam van dwaas verdient, als gij het goed vindt. Ik heb verstand van zilver, meen ik te mogen zeggen, ik weet iets van mineralen en van mijnbouw af — en als hier werkelijk zilver in den grond te vinden is, dan zal ik dat ook weten te constateeren!

Moore liep zoo snel verder, dat Raffles moeite had, hem in de brandende hitte bij te houden.

En zonder dat er een woord gewisseld werd, bereikten de beide mannen ongeveer een half uur later een soort van duinpan — alleen dat hier geen zand te zien was en alleen maar klei, rotsachtig gesteente en weelderig gras.

De pan vertoonde alle kenteekenen van herhaaldelijk met het houweel te zijn aangetast.

Er liep een klein, ondiep stroompje door, nauwelijks een meter breed en daarheen richtte Moore het eerst zijn schreden.

Hij stak de eigenaardig gevormde boor zoo diep mogelijk in het water, wroette met kracht in den bodem, draaide aan een soort van

zwengel, waardoor hij door middel van een paar aan elkaar bevestigde, roestige fietskettingen, aan het andere einde de eigenlijke boor deed draaien, een soort van Jacobs ladder in het klein, en trok toen het heele toestel weder terug.

In een der kleine scheppen lagen wat groote en kleine stukken zwavelerts en toen Raffles er een paar had uitgenomen en ze onderzocht, zeide hij met een glimlach om de lippen:

— Mijnheer Moore — ik houd het met de lieden, die u voor geheel normaal aanzien — en zelfs voor heel verstandig! Dit is bepaald zilver — en zelfs zeer goed zilver! De vraag is maar hoever en hoe diep de laag zich onder den grond uitbreidt!

— Minstens een halve kilometer — tot aan de grens van de vroegere mijn, waar zij nooit iets uit hebben gehaald! antwoordde Moore.

— Zoolang? riep Raffles verrast uit.

— Over de diepte kan ik nog niet oordeelen — maar die is hier en daar zeer aanzienlijk, dat kan ik u verzekeren!

Raffles had de klompjes zwavel weder neergeworpen, trad op Moore toe, legde hem beide handen op de schouders en zeide op ernstigen toon, terwijl hij hem doordringend aanzag:

— Luister eens goed, Jim Moore! Deze grond is zilverhoudend, of men moet mij in een gekkenhuis opsluiten! Geef mij een week tijd, om de laag grondig te onderzoeken met betere gereedschappen dan dat ding, dat gij daar zelf gemaakt hebt. Na afloop van dien tijd zal ik u het voorstel doen, u de middelen te verschaffen, deze mijn te exploiteeren, tegen voorwaarden die u zeker niet onredelijk zullen voorkomen. Ik eisch slechts een behoorlijk aandeel in de winst en anders niets! Wilt ge mij als compagnon erkennen — mij is het goed! Dat zijn zaken, die wij nader kunnen bespreken! En hoe groot ook het kapitaal moge zijn, dat gij in deze onderneming wilt steken, ik zal het u verschaffen, als na een week het onderzoek is geëindigd.

Moore keek Raffles een oogenblik als verwezen aan, toen perste zich een droge snik uit zijn keel en zonder zelfs iets te zeggen, snelde hij zoo vlug hij kon naar de hut terug, om zijn dochter van het groote nieuws in kennis te kunnen stellen!

Hoofdstuk VII.

De krach.

Ongeveer veertien dagen waren verlopen na dit gesprek tusschen Raffles en Moore, toen de Grootte Onbekende plotseling weder in Londen opdook, in gezelschap van Brand en Henderson.

En hij verscheen aan den vooravond van opzienbarende gebeurtenissen, die hunne schaduwen reeds vooruit hadden geworpen.

Dienzelfden dag had de Beurs een tooneel aanschouwd, zooals er sedert lange jaren niet was voorgevallen.

Een paar duizend Beursbezoekers stonden daar met roode, glimmende gezichten te schreeuwen en te tieren, zwaaiden met hun hooge hoeden en brulden tot zij heesch werden, allerlei cijfers, ronddraaiend voor het reusachtige, zwarte bord, waarop onvermoerbare, maar even vuuroode effectenhandelaars telkens nieuwe cijfers schreven, weer uitwischten en door andere vervingen, om ze weer opnieuw uit te wisschen en dat alles onder een oorverdoovend getier, dat een buitenstaander zeker den indruk had moeten geven, alsof hij met een troep krankzinnigen te doen had.

De zaak was, dat er reeds den vorigen dag geruchten de ronde deden aangaande de „Maatschappij tot exploitatie van de zilvermijn te Fort Collins“, die de duizenden inleggers met de grootste ongerustheid vervulden.

Daartoe hadden zekere kleine berichten in een paar bladen aanleiding gegeven, die volstrekt geen reden hadden om niet de volle waarheid te zeggen, omdat zij geheel en al onafhankelijk waren van Daring en Durham.

Nog meer ongerustheid werd gewekt door de vraag van een Parlements lid in het Lagerhuis, of „de Regeering wellicht termen aanwezig vond, een strenger toezicht te houden op de gestie van zekere pas gestichte maatschappijen in de City“.

Het bleef bij die vraag, omdat de interpellant geen nadere aanwijzingen wilde geven en de Regeering zich dus ontheven kon achten van de noodzakelijkheid de interpellatie te beantwoorden, maar — het wantrouwen was gaande gemaakt en de zaken werden er vooral niet beter op, toen het

bleek, dat eensklaps zeer aanzienlijke posten aandeelen in de zilvermijn maatschappij van de hand waren gezet.

Het effect was wel niet officieel aan de Beurs, maar desniettemin werd er zeer druk in gehandeld en de speculanten begonnen zich reeds angstig af te vragen of zij niet te ver waren gegaan.

Slimmerds hadden zich weten te „dekken“, zooals de vakterm luidt, maar er waren er velen, die maar voortdurend à la hausse hadden gespeculeerd en toen dezen zich nu zonder merkbare oorzaak plotseling van hunne effecten begonnen te ontdoen; was de eerste stap gezet op den glibberigen weg, die naar een algeheel débacle voerde.

En juist op den dag van de terugkomst van Raffles en Brand barstte de bom.

De „Westminster Gazette“ van dien ochtend bevatte een telegram van een specialen correspondent, dien het blad, zooals later bleek, in het geheim naar Denver had gezonden, met de snelst mogelijke gelegenheid en die nu rapport uitbracht over zijn bevindingen ter plaatse.

Het voorloopig bericht, een zeer duur telegram was niet meer dan zeventig regels lang, maar het had de uitwerking van een lont in een buskruitvat.

Er was geen zilvermijn bij Fort Collins!

Er waren slechts overblijfselen van een mijn en dat was alles!

Geen enkele arbeider, geen opzichters, geen directie, geen werktuigen — niets, letterlijk niets!

Alles was bedrog — men was er ingevlogen — er zat voor geen dollar zilver in den bodem!

En om den indruk van dit noodlottige stuk nog sterker te maken, deelde de correspondent als terloops mede, dat juist naast die volkomen waardelooze wildernis een mijnbedrijf in gang werd gezet!

De claims waren afgepaald, iederen dag werden er machines aangebracht, men bouwde er met koortsachtige haast aan noodwoningen voor de arbeiders en reeds was een paar dagen voor

het bericht in de „Westminster Gazette” verscheen, de eerste spade in den grond gestoken!

Men begreep er niets van, men meende te droomen!

Wie was de eigenaar van de nieuwe mijn, die zulk een overvloed beloofde op te brengen en die gelegen was naast dat ondankbare terrein, waar men na maandenlangen arbeid nog niets had weten te winnen?

De schrijver van dit artikel noemde een naam: Jim Moore!

Hij deelde mede, dat die Moore tot dusverre voor een gek was versleten en geen andere bezittingen had dan een hut van pakkisten en petroleumblikken, een geweer en een kwaden hond.

Hoe kwam die man dan plotseling aan het noodige bedrijfskapitaal?

Dat kon de correspondent onmogelijk mededeelen, al had hij moeite genoeg gedaan om het te weten te komen.

Maar Moore was zoo gesloten als een bus geweest en had hem slechts glimlachend te verstaan gegeven, dat men het ter zijner tijd wel zou vernemen, maar dat hij aan zijn „compagnon” geheimhouding beloofd had.

En daarmee had de correspondent zich tevreden moeten stellen.

De indruk van dit telegram laat zich gemakkelijker raden dan beschrijven.

Het werd voor het eerste gelezen om acht uur in den morgen en reeds om half negen moest politie te voet en te paard den strijd aanbinden met een groote menschenmenigte, die zich verdrong voor het bankgebouw van Daring en Durham — een menigte toornige, ontstelde, wanhopige en doldriftige lieden, die toegang wilden en schreeuwend en krijschend hun geld terug-eischten.

Om half tien was er bijna geen doorkomen meer aan en er moest om versterking worden getelefoneerd.

En intusschen zaten Raffles en Brand in de ontbijtkamer van hun eigen huis, lazen achter-eenvolgens het bericht en keken elkander een oogenblik zwijgend en veelbeteekenend aan.

Toen begon Raffles en zijn stem klonk ernstig.

— Dat komt te vroeg! Daarop heb ik niet gerekend! Ik weet niet of de „Westminster” er wel goed aan deed, aldus den knuppel in het hoenderhok te werpen!

— Je had het toch niet kunnen tegenhouden, Edward — onmogelijk! zeide Brand zacht. O, die ongelukkigen! En die ellendige schurken, die dit alles veroorzaakt hebben!

— En het ergste is, dat wij die lieden onmogelijk helpen kunnen! zeide Raffles met gefronste wenkbrauwen. Er zijn er duizenden — en men plukt geen veeren van een kikker, zooals de volksmond zegt. De geheele zaak is geen tien pond sterling waard — want wij zelven weten maar al te goed, dat er daarginds niets is! Het is wel een zeer dure les voor hen!

— Maar Philipp Daring is toch zeer rijk! Dan moet hij met zijn eigen kapitaal die menschen schadeloos stellen!

— Althans gedeeltelijk! Het is maar de vraag, of hij niet reeds gevlucht is bij de eerste rommelingen van het naderende onweer! Kom, Brand — wij moesten eens naar de City gaan — het zal daar wel roerig zijn!

De beide vrienden verlieten het huis, stapten voor de deur in de auto, welke door Henderson bestuurd werd en lieten zich naar de straat rijden, waar zich het bankgebouw van Daring en Durham bevond.

Maar verder konden zij niet!

De straat stond vol menschen en thans hing er een onheilspellende stilte boven die menigte, alsof een groot onheil dreigde.

Slechts nu en dan hoorde men snikken, of een rauwen kreet van woede en menigmaal werd er dreigend een vuist opgeheven naar het prachtige bankgebouw.

Toen zij opstonden in de auto, konden Raffles en Brand zien, dat deze dam van menschen tot vlak voor het huis gedrongen was en dat men trachtte er binnen te dringen, ofschoon de politie het uit alle macht trachtte te beletten.

Raffles haalde de schouders op en zeide met een bitter glimlachje:

— Wat helpt het, of die ongelukkigen zich daar verdringen? Zij zullen waarschijnlijk geen penny van hun bezit terugzien — de Bank zal uitbetalen wat zij aan kasmiddelen heeft — en dat is natuurlijk op geen honderdste genoeg!

Op dat oogenblik ontstond er een groote opschudding vlak voor het huis en Raffles en Brand konden zien hoe een zeer groote politiemacht met de uiterste krachtsinspanning ruim baan

maakte voor een prachtige auto, die zoo juist was komen voorrijden.

Met de grootste moeite, na Henderson met de auto te hebben weggezonden, wisten zij zich een weinig naar voren te dringen, zij zagen nu wie er in de auto zaten.

Het was Philipp Daring, in gezelschap van zijn dochter May.

Hij was zeer bleek en het was duidelijk, dat hij door de gebeurtenissen overrompeld was en deze samenshoring voor zijn Bank zeker niet had verwacht.

De auto was zeker eensklaps tusschen de groote volksmenigte ingeraakt en daar omkeeren niet meer mogelijk was, had hij, alles trotseerend, den chauffeur bevel gegeven naar de Bank te rijden, waar hij meende, op voldoende politiehulp te kunnen rekenen.

May was doodsbleek en had zich aan den arm van haar vader vastgeklemd, die reeds was opgestaan om uit te stappen.

Raffles en Brand waren tot op weinige meters afstand doorgedrongen en zij hoorden duidelijk hoe May Daring riep:

— Wat beteekent dat toch, vader? Waarom zijn al die menschen hier? Wat willen zij toch van u?

— Het beteekent niets, kind! antwoordde Daring op schorren toon.

— Wat het beteekent? gilde een schrille stem boven alles uit. En wat wij van je vader willen, jij mooie nuf? Dat zul je hooren!

Het was een vrouw met stekende zwarte oogen en vrij goed gekleed, die deze woorden had uitgesproken, terwijl zij dreigend tot vlak voor de auto drong, onbevreesd voor de gummiknotsen der politieagenten.

Zij zag er als een ware furie uit, toen zij op gillenden toon hernam:

— Wij willen het geld terug, dat jouw mooie vader ons ontstolen heeft! Wij willen dien dief aan den eersten den besten lantaarnpaal ophangen, die ons ons beetje geld heeft weten te ontfutselen met allerlei mooie praatjes! Wat het beteekent? Dat je vader een ellendeling is, een bedrieger, een zwendelaar! Het beteekent dat jij zoo mooi gekleed bent van ons geld, dat die nieuwe auto betaald is met ons geld, dat jullie brassen, lekker eten, naar allerlei pretjes gaan van onze centen. Maar we laten het er niet bij

— bij God niet! Je zult ons alles terugbetalen — tot den laatsten cent, of er gebeuren ongelukken!

De vrouw gilde zoo luid, haar gelaat geelk zoo veel op dat van een dolzinnige furie, dat May doodelijk ontsteld zich aan haar vader vastklampte, die ook zijn bezinning dreigde te verliezen.

Steeds meer drong de menigte op en de politie begon zich ernstig ongerust te maken en floot om nog meer assistentie.

Maar voor die kon aanrukken, geschiedde het ongeluk reeds.

Tot het uiterste gebracht, half dol van woede, wanhopig door dit zoo plotselinge verlies, drong een twintigtal mannen op de auto in, gewapend met stokken, boksbeugels en zelfs messen, drong de politie op zijde en sprong aan weerszijden op de treeplank.

Door een hevigen slag met een stok geveld, viel Daring achterover in de kussens en het bloed stroomde over zijn voorhoofd.

— Slaat die meid dood! gilde de furie, schuimbekkend van woede. Zij heet evenveel schuld als haar vader!

Op dat oogenblik baande zich iemand met inspanning van alle krachten een weg door de menigte.

Het was Alfred Shelly, die zoeven uit het Bankgebouw was gekomen, waar hij, op een der balcon, het geheele tooneel vol onrust had gadeslagen.

Hij wierp zich woest op de mannen die de auto omringden, duwde hen terzijde en trachtte het portier te openen, terwijl hij May toeriep:

— Vrees niets, May — ze zullen je niet durven aanraken! Ik zal je beschermen! Leun maar op mij — — ik zal — —

Toen kon hij niet verder spreken, want een groote kerel, wiens oogen met bloed beloopt waren en wiens gelaat van woede was vertrokken, had een soort van knuppel opgeheven en sloeg er hem met alle macht mee op het hoofd.

Bewusteloos zakte de ongelukkige ineens en bleef, half over het portier heenhangend, liggen.

Blijkbaar verschrikt door dit schouwspel, terugdeinzend voor meer gewelddaden, nu zij reeds een onschuldige getroffen had, begon de menigte te deinzen en de aanrukkende politieversterkingen wisten haar nu vrij spoedig te verspreiden.

Daring en Shelly werden binnenshuis gedragen.

De jonge man bleek ernstig gewond te zijn — de kwetsuur van den bankier had minder te beteekenen en hij kwam dan ook spoedig weder bij kennis.

Hij werd in zijn eigen auto, welke de verschrikte chauffeur snel gesloten had door de kap op te zetten, naar zijn huis gebracht, maar May volgde hem niet, zij bleef bij den man dien zij liefhad.

Haar gezichtje was nog altijd doodsbleek, er liepen snelle huiveringen over en haar lippen trilden zenuwachtig.

Zij had van bankzaken geen verstand, maar toch begreep zij thans maar al te goed, dat haar vader iets zeer ernstigs moest hebben misdreven — dat hij een lage bedrieger, een dief, een gewetenloos man was!

Pas nadat er ook gezorgd was voor Alfred Shelly, die met de grootste omzichtigheid in een ztekenauto naar de woning van zijn moeder werd vervoerd, begaf May Daring zich eveneens naar huis, vervuld van een smart en een afschuw, die bijna haar zwakke krachten te boven gingen.

Maar dienzelfden avond nog, omstreeks tien uur, liet er zich iemand bij Daring aandienen, onder den naam van Lord William Aberdeen, die echter geenszins bleek te gelijken op den man, dien Daring kende, en dien hij daarom ook met groote verbazing aanzag.

Hij had nog een doek om het hoofd, maar voor het overige was hij volkomen bij zijn zinnen en binnen enkele dagen zou hij geheel hersteld zijn.

Hij was niet zonder eenige moeite uit zijn stoel opgestaan, nog verzwakt door het bloedverlies en zeide verbaasd:

— Heeft de knecht uw naam wel goed verstaan? Gij zeidet toch dat gij Lord Aberdeen waart?

— Ik noemde dien naam slechts, omdat ik weet dat gij Lord Aberdeen kent en om zoodoende bij u te worden toegelaten! zeide Raffles bedaard. Mijn ware naam is anders — misschien zeg ik u dien aanstonds nog wel!

Daring keek hem vol verwondering aan, volstrekt niets begrijpend van deze woorden en vroeg toen, niet op zijn gemak:

— Wat moet dit dan beteekenen, waartoe

die geheimzinnigheid? Waarom zegt gij niet wie gij zijt?

— Een weinig geduld, mijnheer Daring — gij zult het wel te weten komen! Laten wij voorloopig aannemen, dat ik houder ben van eenige aandeelen in uw zilvermijn-maatschappij!

Daring keek onwillekeurig in de richting van den kleinen electrischen knop op zijn schrijftafel, maar Raffles zeide glimlachend:

— Naar dat knopje behoeft gij niet te kijken, mijnheer Daring! Het dient toch tot niets voor het oogeblik — de scheldraad heb ik al doorgeknipt!

— Gij wilt dus — gij zijt gekomen om — hakkelde Daring, die zeer bleek was geworden.

— Stel u gerust! viel Raffles hem koeltjes in de rede. Ik zal u met geen vinger aanraken! Maar ik zal u wel eenige dingen zeggen en ik zou u raden, ze goed te overwegen! Vertel mij eerst eens, mijnheer Daring, waar Durhan wel is!

— De schurk is gevlucht — hij was het, die alles aan den dag heeft gebracht — die de „Westminster Gazette” tersluiks in overweging gaf dien correspondent naar Denver te sturen, en dat alles omdat ik niet wilde, dat hij...

— Stil maar, mijnheer Daring! Ik ben op de hoogte! Gij wildet niet dat hij met uw dochter huwde! En zeg mij eens — wat is het oordeel van miss May nu wel over u? Is zij niet zeer trotsch op haar vader? Heeft zij hem niet zeer lief om zijn betrouwbaarheid, zijn eerlijkheid, zijn rechtschapenheid? Dat was een verkwikkend toneel, vanmorgen, nietwaar? Een kind dat haar vader door een volksmenigte hoort uitmaken voor dief en bedrieger! Gij verbleekt? Ik doe u lijden? En gij dan — hebt gij geen ellende en rampspoed gebracht in duizenden huisgezinnen, alleen om uw beurs te spekken?

Daring zat als verslagen in zijn stoel, bleek en bevend zonder Raffles te durven aanzien.

— Luister nu en bedenk wel, dat ik niet tweemaal hetzelfde zeg! ging Raffles op strengen toon voort. Ik ben Raffles! Gij hebt zeker wel eens van mij gehoord? Zorg dat het daarbij blijft — en dat gij niet persoonlijk met mij kennis maakt! Gij zijt zeer rijk — rijker nog dan ik dacht! Gij zijt in staat, die ongelukkige aandeelhouders voor een zeer groot gedeelte schadeloos te stellen. Dat moet gij met uw particu-

lier kapitaal doen, maar dat is mij onverschillig!

— Als ik dat doe — dan ben ik geruïneerd — dan ben ik tot den bedelstaf gebracht! jammerde Daring.

— Dat zou niet veel te beteekenen hebben! hernam Raffles op koelen toon. Gij hebt het zelf zoo gewild!

— Maar mijn kind — mijn dochter!

— Aan uw dochter hadt gij eerder moeten denken!

— Ik heb haar rijk willen maken!

— En daardoor zijt gij tot dief geworden! Het is een zonderlinge weg! Bedenk dat uw dochter u thans veracht — gij kunt haar achting alleen weerkoopen door u op te offeren! Doet gij het niet, dan zal ik er u later toe dwingen en als Raffles zoiets zegt — dan meent hij het ook! En wat uw dochter betreft — voor haar lot behoeft gij niet bekommerd te zijn! Zij zal met Alfred Shelly huwen, die vanmorgen zijn leven gewaagd heeft om het hare te beschermen!

— Hij is straatarm! steunde Daring.

— Hij zal rijk zijn! Hij is — of hij wordt tenminste aandeelhouder in de nieuwe zilvermijn bij Fort Collins — maar ditmaal een ware! Ik spreek over de mijn van Jim Moore! De knaap verdient ten volle, dat hij aldus geholpen wordt. Als hij wil, kan hij daarheen vertrekken — maar dan met May! En als ge mijn raad volgt — ga dan met hen beiden mee, zoodra gij hier uw verplichtingen vervuld hebt! Gij moet begrijpen dat hier uw rol is uitgespeeld! Ik geef u twee dagen — niet langer en reken er op dat Durham ook het zijne zal moeten bijdragen!

Reeds den volgenden dag had Philipp Daring zoo goed als zijn geheele particuliere kapitaal opgeofferd, om de aandeelhouders en de koopers van effecten schadeloos te stellen.

Dat was het werk geweest van John Raffles — en van twee donkere meisjesoogen.

Beproof ze en ge blijft rooken
Dubec-Sigaretten.

De volgende aflevering (No. 501) bevat:

DE DIAMANTROOVERS.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.